

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΣΤ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1979 | ΑΡΙΘ. 18

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ ΜΑΘΗΣΙΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

“ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ,,

Ἐπὶ τῇ 1600ῃ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

β. Ἡθοπλαστικὰ βιβλία.

1. Ἄλλ' ἐὰν τοιαύτης καὶ τηλικαύτης σπουδαιότητος εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον τὰ βιβλία, ὡς εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον· καὶ ἐὰν τόσην ἐπίδρασιν ἐξασκοῦν ἐπὶ τε τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, δυνάμεθα εὐλόγως ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωμεν πόσον ἐξ ἄλλου ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπιζήμια δύνανται νὰ ἀποβῶσιν εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας νὰ ἐκλέξωσι τὰ ἠθικῶς ἄψογα καὶ ὠφέλιμα βιβλία, ὥστε νὰ ὠφεληθῶσι καὶ καρπωθῶσιν ὅ,τι ἄριστον ἐξ αὐτῶν. Ὑπάρχουν λοιπὸν βιβλία ὠφέλιμα πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ βιβλία ἐπιζήμια, βλαβερά καὶ ψυχοφθόρα. Ὑπάρχουν βιβλία καθοδηγοῦντα καὶ παροτρύνοντα εἰς τὸ ἀγαθόν· ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ βιβλία σκοπίμως συντεταγμένα, ἵνα σπειρώσι ζιζάνια, διαστρέψωσι τὴν ἀγαθὴν διάθεσιν καὶ

δημιουργήσωσιν ἀκαταστασίαν καὶ ταραχὴν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Νέων. Διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἐπιλογή τῶν βιβλίων, ἵνα θὰ ὑποβοηθῶσι τοὺς νέους εἰς, πολλαπλασιασμὸν τῶν γνώσεων των, εἰς ἀνάπτυξιν τῶν νοητικῶν των ἱκανότητων, εἰς ἠθικὴν ἐποικοδομὴν καὶ εἰς δημιουργίαν ἱερῶν συγκινήσεων καὶ ἀποφασιστικῶν διαθέσεων πρὸς μίμησιν τῶν ἠθικῶν παρορμήσεων καὶ διδαγμάτων τοῦ ἀναγνωσκομένου βιβλίου.

2. Εἶδομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς 15 Ἰουνίου, ἀριθ. 12, τί συμβουλεύει ὁ Μέγας Βασίλειος τοὺς Νέους, προκειμένου νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἤτοι τῶν κλασσικῶν συγγραφέων. Δὲν ἀπαγορεύει μὲν τὴν ἀνάγνωσιν, τούναντίον δὲ καὶ τὴν συνιστᾷ. Ἄλλ' ὑπὸ μίαν προϋπόθεσιν, ὅπως προφυ-

λάσσωνται ἐκ τῶν βλαβερῶν καὶ ἐπιζημιῶν ἰδεῶν καὶ ὅπως ἀντλοῦν πάντοτε τὸ ὠφέλιμον καὶ χρήσιμον. Καὶ ὡς ἐπὶ λέξει λέγει: «Καὶ καθάπερ τῆς ροδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεψάμενοι τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνομεν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων λόγων ὅσον χρήσιμον καρπώσαμενοι, τὸ βλαβερὸν φυλαξώμεθα» (Μ. Βασ., «Πρὸς τοὺς νέους» κ. IV, 390/2). Μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐπομένως καὶ μετ' ἐπιμελείας πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἐκλογή τῶν βιβλίων πού θὰ προσφέρωνται εἰς τοὺς Νέους πρὸς ἀνάγνωσιν. Ὁ Μαξιμ Γκόρκυ εἶπε κάποτε: «Ἀδιάφορο ἐὰν τὸ βιβλίον εἶναι ἐναντίον τῶν πεποιθήσεών σας. Ἐὰν εἶναι τιμίως γραμμένον καὶ ὑπαγορευμένον ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι καλὸ βιβλίον». Ἴσως· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ ἀναγνώστης εἶναι ὄριμος πνευματικῶς καὶ πεπαιδευμένος, δυνάμενος νὰ κρίνῃ ἐπὶ τοῦ περιεχομένου καὶ νὰ ἀντλήσῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀληθές ἢ νὰ ἀπορρίψῃ τὸ ἀμφίβολον ἢ βλαβερὸν.

3. Ἐὰν ὅμως θελήσωμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς πάντας καὶ μάλιστα τοὺς Νέους, τῶν ὁποίων ἡ κρίσις καὶ αἱ γνώσεις δὲν εἶναι ἀρκεταί, ὥστε νὰ συνάγουν ὀρθὰ συμπεράσματα καὶ κρίσεις ἀληθεῖς καὶ ὠφελίμους, τότε τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τοιαύτης ἀδιακρίτου μελέτης βιβλίων προπαγανδιστικῶν, θὰ εἶναι ἀφεύκτως ὀλέθρια διὰ τὴν ἀκατάρτιστον παιδικὴν κρίσιν καὶ νόησιν. Ὁ Gerfaut διακηρύττει: «Ἐν βιβλίον δύναται νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ παιδός!» Ὁ δὲ Πλούταρχος διδάσκει: «Μετὰ προσοχῆς ἅς προφυλάττωμεν τοὺς Νέους, διότι εἰς τὰς ἀναγνώσεις των ἔχουσι περισσοτέραν χρείαν παιδαγωγίας ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς!» Καὶ ὁ Channing διαβεβαιοῖ: «Ἡ ἀνάγνωσις ματαίων πραγμάτων καταστρέφει τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματος καὶ ἀπογοητεύει πρὸς πᾶσαν σοβαρὰν μελέτην». «Ἐν τῶν μεγίστων κακῶν, τὰ ὁποῖα λυμαίνονται τὰς νεα-

ρὰς καρδίας, εἶναι ἡ ἀφθονία τῶν τυχαίων καὶ εἰς εὐτελεῖ τιμὴν πωλουμένων βιβλίων», διακηρύττει ἕτερος σοφὸς παιδαγωγὸς τῆς περιωπῆς τοῦ Nap. Landais. Καὶ ταῦτα λέγονται ὑπὸ ἀνδρῶν πεπειραμένων καὶ τοῦτ' αὐτὸ σοφῶν καὶ εἰδικῶν, ἀλλὰ τῶν παρελθουσῶν γενεῶν. Τί θὰ ἔλεγον οὗτοι σήμερον, ὅτε προκλητικὰ καὶ πάσης ἀνηθικότητος καὶ ἠθικῶς διεστραμμένα βιβλία προσφέρονται πάμφθινα εἰς τοὺς Νέους τῆς ἐποχῆς μας, μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νὰ διαστρέψουν τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας καὶ τῆς καθόλου ἀγωγῆς τῆς Πολιτείας; Ἐστω ὡς παράδειγμα μοναδικὸν ἐκ τῶν ἀπείρων παρομοίων ἢ καὶ χειροτέρων διεστραμμένων βιβλίων, τὸ «Κόκκινον βιβλίον»!

4. Τὰ προπαγανδίζοντα τὸ σέξ· τὰ διαστρέφοντα τὰ ἰδεώδη τῆς οἰκογενείας· τὰ βοηθοῦντα εἰς ἀντιδράσεις κατὰ τῆς οἰκογενείας, κατὰ τῆς πατρίδος, κατὰ τῆς Ὀρθοσκείας, κατὰ τοῦ συνανθρώπου, μάλιστα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς παραδεισίου κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐπικρατῇ δῆθεν ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἰσονομία καὶ ἡ συναδελφικὴ ἀλληλεγγύη· τὰ βιβλία τοῦ ἀνωτέρω εἴδους προσφέρονται εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς καὶ μὲ εἰδικὰς ἐλκυστικὰς προπαγανδιστικὰς ἀφίσσας! Τὰ πλεῖστα τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελοῦν σύνθεσιν ἀνοησιῶν ἀλλοκότων· ζητοῦν τὴν ἀπομυθοποίησιν τῶν ἰδανικῶν τῆς συγχρόνου κοινωνίας διὰ νὰ ἀνατρέψουν πᾶν ὅ,τι ἐπὶ αἰῶνας ἐδημιούργησεν ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς καὶ ἐδίδαξεν ὁ Χριστιανισμὸς. Ἀπομυθοποίησις τῶν παραδεδομένων καὶ μυθοποίησις τῶν προσφερομένων ὑπὸ τῶν προπαγανδιστικῶν ἐντύπων ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν. Ἐπικρίνουں πᾶν τὸ «κατεστημένον», διὰ νὰ διατυπώσουν θεωρίας συγκεχυμένας, ἀνεφ-

Η Δ' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

I'.

Σύντομος έκθεσις περί τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς*.

Ἀποφάσει τῆς ἐν τῷ Διορθόδοξῳ Κέντρῳ τῶν Ἀθηνῶν συνελθούσης κατ' Αὐγούστου τοῦ 1978 Μικτῆς Θεολογικῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν¹ καὶ εὐλογία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου Α' διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1979 Γράμματος αὐτοῦ, μετὰ σύμφωνον γνώμην καὶ τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθόδοξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν, συγγήθηεν εἰς τὴν τετάρτην αὐτῆς συνδιάσκεψιν ἐν ὀλομελείᾳ ἢ Μικτῇ Ὁρθόδοξο - παλαιοκαθολικῇ Θεολογικῇ Ἐπιτροπῇ ἐπὶ τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς ἐν τῇ

* Ὑπεβλήθη πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

1. Βλ. Ἰ. ω. Κ α ρ μ ῆ ρ η, Ὁρθοδοξία καὶ Παλαιοκαθολικισμός, τεῦχος ΙΧ, Ἀθήναι 1978, (ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας» 1978).

ἐν Βόννῃ Ἑλληνορθόδοξῃ Ἱερᾷ Μητροπόλει τῆς Γερμανίας ἀπὸ 19-24 Αὐγούστου 1979, φιλοξενούτος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μετὰ προηγηθεῖσαν προπαρασκευαστικὴν συνεργασίαν αὐτόθι τῆς οἰκείας Ὑποεπιτροπῆς τοῦ διαλόγου τούτου. Ὡς γνωστόν, πρόκειται περὶ συνεχίσεως τῆς τετάρτης ἀποφασιστικῆς φάσεως τοῦ ὀρθόδοξο - παλαιοκαθολικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, μετὰ τὰς προηγηθείσας τρεῖς προπαρασκευαστικὰς φάσεις αὐτοῦ². Ἡ συνέχισις τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1874 ἀρξαμένου ὀρθόδοξο - παλαιοκαθολικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου³ ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων Α' (1961) καὶ Γ' (1964) ἐν Ρόδῳ, ὀρισθείσης ὑπὸ τῆς τελευταίας εἰδικῆς Διορθόδοξου Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην καὶ προπαρασκευὴν τοῦ διαλόγου τούτου⁴. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐπετέλεσε τὸ ἔργον

2. Βλ. Ἰ. ω. Κ α ρ μ ῆ ρ η, Ὁρθοδοξία καὶ Παλαιοκαθολικισμός, τεῦχος VII, Ἀθήναι 1975. (Ὁμιλία περὶ τῆς ἀνεξίξεως τοῦ ὀρθόδοξο - παλαιοκαθολικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας»).

3. Αὐτόθι: σ. 5 ἐξ.

4. Βλ. Ἰ. ω. Κ α ρ μ ῆ ρ η, Ὁρθοδοξία καὶ Παλαιοκαθολικισμός, τεῦχος I, Ἀθήναι 1966.

αρμοστούς καὶ βλακώδεις! Πόσα ἐκ τῶν εἰς τὰ περίπτερα προβαλλομένων, μάλιστα ἐκ μεταφράσεων, δὲν παρωθοῦν εἰς ἀσέβειαν καὶ εἰς τὸ ἔγκλημα! Πόσα ἐξ αὐτῶν δὲν ἀναπαριστοῦν ὅλα τὰ εἶδη τῶν αἰσχροτήτων καὶ πόσα ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιζητοῦν νὰ ἐμπνεύσουν τὸν τρόπον καὶ τὴν κατάπληξιν εἰς τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀνώριμον πνεῦμα τῶν Νέων. Δὲν δύναται τις ἄνευ φρίκης νὰ ὑπολογίσῃ ἀναλογιζόμενος τὰς ἀναταραχάς, τὰς διαστροφὰς καὶ τὰς ψυχικὰς φθοράς, τὰς ὁποίας συνεπάγονται τὰ ἔνοχα ταῦτα καὶ μεστὰ μωρολογιῶν προπαγανδιστικὰ ἔντυπα! Θὰ ἦτο, τολμῶ νὰ εἶπω, προτιμότερα ἢ ἀπαιδευσία, μὲ ἠθικὰς καὶ χριστιανικὰς ἀρχάς,

παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἀνηθικῶν βιβλίων προσφερόμενον ἀνώμαλον καὶ τυφλῶτον φῶς τῶν πάσης μορφῆς ἀνηθικῶν τούτων ἐντύπων. Ὅτι χρειάζεται, ὡς προσφορὰ βιβλίων διὰ τοὺς Νέους, εἶναι τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἅτινα παρέχουν γενικὰς ὠφελίμους γνώσεις ποὺ διαγράφουν τὰ κοινωνικά, τὰ πολιτειακά, τὰ οἰκογενειακά, τὰ ἀνθρωπιστικά, τὰ ἀτομικά καὶ κατ' ἐξοχὴν τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα διὰ τοὺς Νέους καὶ ἐπεξηγοῦντα ὅλας τὰς ὠφελίμους καὶ καλὰς τέχνας.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἀκαδημαϊκός

αυτής συναλθούσα εις τρεις διασκέψεις⁵, μετά τας όποιας συνηνώθη αύτη μετά τής αντιστοιχού Παλαιοκαθολικής Θεολογικής Έπιτροπής, αποτελεσθείσης τής Μικτής Όρθοδοξο - παλαιοκαθολικής Θεολογικής Έπιτροπής επί του διαλόγου μεταξύ των Έκκλησιών Όρθοδόξου και Παλαιοκαθολικής, ήτις ανέλαβε και συνεχίζει επισήμως έκτοτε τον διμερή φιλενωτικόν διάλογον μεταξύ των δύο τούτων Έκκλησιών. Προς τούτο ή Μικτή Έπιτροπή έπραγματοποίησε μέχρι τούδε τέσσαρας συνδιασκέψεις έν όλομελεία, ήτοι την πρώτην έν Άθήναις τή 1973⁶, την δευτέρα έν Chambésy Γενεύης τή 1975⁷, την τρίτην όμοίως αύτόθι τή 1977⁸ και την προύσαν τετάρτην τή 1979⁹.

Εύκαιρον νά σημειωθή ένταύθα, ότι υπό πολλών θεολόγων θεωρείται ό διεξαγόμενος υπό τής παρούσης Μικτής Όρθοδοξο - παλαιοκαθολικής Έπιτροπής θεολογικός διάλογος ως ό γονιμότερος έξ όλων των διμερών θεολογικών διαλόγων, ούς διεξάγει ή Όρθόδοξος Έκκλησία μεθ' έτεροδόξων Έκκλησιών¹⁰. Ούτω κατά

τήν Β' Συνδιάσκεψιν τής Έπιτροπής συνεζητήθησαν, ένεκρίθησαν και υπεγράφησαν έν όλομελεία και όμοφονία τά έπόμενα πέντε θεολογικά κείμενα. Έκ τής Θεολογίας: α) περί τής θείας Άποκαλύψεως και τής παραδόσεως αύτης, β) περί του κανόνος τής άγίας Γραφής, και γ) περί τής Άγίας Τριάδος. Έκ δε τής Χριστολογίας δύο κείμενα: α) περί τής ένανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, και β) περί τής ύποστατικής ένώσεως των δύο έν Χριστώ φύσει. Κατά την Γ' Συνδιάσκεψιν τής Έπιτροπής συνετάχθησαν και υπεγράφησαν δύο εισέτι κείμενα, ήτοι έκ τής Χριστολογίας α) τό περί τής Θεοτόκου, και έκ τής Έκκλησιολογίας β) τό περί τής ούσίας και των ιδιοτήτων τής Έκκλησίας. Τέλος κατά την παρούσαν Δ' Συνδιάσκεψιν τής Έπιτροπής όλοκληρώθησαν και ένεκρίθησαν από συμφώνου τά προσχέδια τά συνταχθέντα υπό τής έν αρχή μνημονευθείσης Υποεπιτροπής του παρελθόντος έτους έν Άθήναις επί των έπομένων δύο εκκλησιολογικών θεμάτων: α) περί τής ένότητας τής Έκκλησίας και των κατά τόπους Έκκλησιών, και β) περί των όρίων τής Έκκλησίας.

Αί συνεδριάσεις τής παρούσης Συνδιασκέψεως έλαβον χώραν έν τή νεοδημίτῳ μητροπολιτικῳ μεγάρῳ τής ιερᾶς Έλληνορθοδόξου Μητροπόλεως Γερμανίας, τή άνεγερθέντι μετά του παρακειμένου περικαλλούς ιεροῦ ναοῦ τής Άγίας Τριάδος υπό του μητροπολίτου Γερμανίας Ειρηναίου. Μετέσχον δε τής Συνδιασκέψεως από όρθοδόξου μέν πλευρᾶς ό μητροπολίτης Ειρηναίος και ό καθηγητής Ε. Φωτιάδης (έκπρόσωποι του Οικουμενικού Πατριαρχείου), ό μητροπολίτης Καρθαγένης Παρθένιος (του Πατριαρχείου Άλεξανδρείας), οι μητροπολίται Σεβαστείας Κορνήλιος και Περιστερίου Χρυσόστομος (του Πατριαρχείου Γερουσόλυμων), ό μητροπολίτης Μίνσκ και Λευκορωσίας Φιλάρετος και ό πρωτοπρεσβύτερος Ν. Gundjaev (του Πατριαρχείου Μόσχας), ό πρεσβύτερος και καθηγητής S. Alexe (του Πατριαρχείου Ρουμανίας), ό καθηγητής Η. Zonewski (του Πατριαρχείου Βουλγαρίας), ό επίσκοπος Σαλαμίνος Βαρνάβας και ό καθηγητής Β. Έγγλεζάκης (τής Έκκλησίας τής Κύπρου), οι καθηγηται Ι. Καρμίρης και Ι. Καλογήρου (τής Έκκλησίας τής Ελλάδος), έτι δε ως σύμβουλοι και μεταφρασται οι επίσκοποι Έλαίας Αδγουστινος και Άρίστης Βασίλειος, ό καθηγητής Θ. Νικολάου και ό θεολόγος G. Skobei. Από παλαιοκαθολικής δε πλευρᾶς έλαβον μέρος ό επίσκοπος Léon Gauthier και ό πρεσβύτερος και καθηγητής Η. Aldenhoven (Έλβετίας), ό πρεσβύτερος και καθηγητής P. Maan (Όλλανδίας), ό πρεσβύτερος και καθηγητής W. Küppers, άναπληρών και τον παλαιοκαθολικόν επίσκοπον Βόννης J. Brinkhues (Γερμανίας), ό πρεσβύτερος G. Dolezal (Αυστρίας), ως και οι Πολωνοι επίσκοποι Th. Majewski και M. Rode, και ό διδάκτωρ Β. Wysoceanski, αντιπροσωπεύων και την Πολωνικήν - Έθνικήν Έκκλησίαν τής Άμερικής και του Καναδά, ως σύμβουλοι δε και μεταφρασται οι πρεσβύτεροι P. Amiet και K. Ouwens.

5. Βλ. Αύτόθι, τεύχη ΙΙΙ και ΙV, Άθήναι 1970 και 1972.

6. Βλ. Αύτόθι, τεύχος V, Άθήναι 1973.

7. Βλ. Αύτόθι, τεύχος VIII, Άθήναι 1975.

8. Βλ. Έκθεσιν του Μητροπολίτου Περιστερίου Χρυσόστομου έν «Έκκλησία» 56 (1979) 8 έξ. και 31 έξ. Ιω. Καλογήρου, Β' έν όλομελεία Συνδιασκέψις τής Μικτής Όρθοδοξο - παλαιοκαθολικής Θεολογικής Έπιτροπής επί του διαλόγου μεταξύ των Έκκλησιών Όρθοδόξου και Παλαιοκαθολικής, Θεσσαλονίκη 1978, σ. 3 έξ W. Küppers, Orthodox-alkatholischer Dialog, έν «Internationale Kirchliche Zeitschrift» 68 (1978) 29-47.

9. Βλ. Ιω. Καρμίρη, Όρθοδοξία και Παλαιοκαθολικισμός, τεύχος X, Άθήναι 1979.

10. Βλ. Ιω. Καρμίρη, Η Όρθόδοξος Έκκλησία έν διάλογῳ μετά των έτεροδόξων Έκκλησιών, Άθήναι 1975, και εις τά «Πρακτικά τής Ακαδημίας Άθηνών» 50 (1976) 39-65. Π.χ. ό μητροπολίτης Περιστερίου Χρυσόστομος σχετικῶς γράφει: «Ουδεις διμερής ή πολυμερής θεολογικός διάλογος έχει νά επιδείξη έν τή πορεία αύτου τόσο μεγάλην επιτυχίαν και θετικήν προσφοράν εις την ούτω καλουμένην Οικουμενικήν Κίνησιν», όσον ό μεταξύ Όρθοδόξων και Παλαιοκαθολικών. Ο διάλογος ούτος δύναται κάλλιστα νά χρησιμεύση ως υπόδειγμα ούχι μόνον διά τον διάλογον τής άγάπης, αλλά και διά τον επέκεινα τούτου ισταμένον θεολογικόν διάλογον... Δύναται δε ό μεταξύ των Όρθοδόξων και Παλαιοκαθολικών θεολογικός διάλογος νά χρησιμεύση ως πρότυπον διά τους λοιπούς οικουμενικούς διαλόγους διά τε των κοινών υπ' άμφοτέρων άποδεκτών γινόμενων κειμένων, και διά την ήν κυρίως ό διάλογος ούτος ακολουθεί μέθοδον, την όποιαν δέον νά ακολουθήσῃσι τά εις θεολογικόν διάλογον συναρχόμενα μέλη, ίνα αι έπίσημοι συνομιλίου, ον τή παρόδῳ του χρόνου και τή θαυμαία ψυχολογική προετοιμασία του ποιμνίου, καταλήξωσιν εις μίαν θεολογικήν συμφωνίαν». (Η Β' έν όλομελεία συνάντησις τής Μικτής θεολογικής Έπιτροπής του διαλόγου Όρθοδόξων και Παλαιοκαθολικών, έν «Έκκλησία» 56 (1979) 8.

Ἄπαντες οἱ ἀνωτέρω Ὀρθόδοξοι καὶ Παλαιοκαθολικοί ἀντιπρόσωποι συνήλθον τὴν πρῶταν τῆς 20ῆς Αὐγούστου 1979 —μετὰ τὸν τελεσθέντα Ὁρθρον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος— εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου Εἰρηναίου καὶ τοῦ ἐπισκόπου L. Gauthier, ἐνῶ χρέη γραμματέων ἐξετέλουν οἱ καθηγηταὶ I. Καρμίρης καὶ W. Küppers. Ἐν ἀρχῇ ἐγένετο προσευχὴ καὶ εἶτα ἐψάλλη ὑπὸ μὲν τῶν Ὀρθοδόξων τὸ «εὐλογητός εἰ Χριστός...», ὑπὸ δὲ τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἀνάλογος ὕμνος αὐτῶν. Ἀκολούθως ὁ προεδρεύων μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως, εἰπὼν σὺν ἄλλοις τὰ ἑξῆς:

«Μετὰ τὰς δύο προηγουμένας καὶ εὐλογημένας συναντήσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχικὸν Κέντρον Γενεύης, κατὰ τὰ ἔτη 1975 καὶ 1977, ἰδοὺ: «σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς» εἰς Βόννην, εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν ἐγένοντο συναντήσεις καὶ συζητήσεις Ὀρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ μεταξὺ αὐτῶν διαλόγου, τὸν ὁποῖον, χάριτι Θεοῦ, ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐπισήμως πλέον ἡμεῖς οἱ παρόντες εἰς τὴν σύναξιν ταύτην διεξάγομεν.

Συναντώμεθα εἰς Βόννην διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν συνεργασίαν ἡμῶν καὶ νὰ καταρτίσωμεν τὰ κοινὰ κείμενα ἐπὶ τῶν θεμάτων: α) Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, β) τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, γ) ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δ) τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ ἔχουσι συνταχθῆ προκαταρκτικὰ κοινὰ κείμενα κατὰ τὴν συνάντησιν τῆς Μικτῆς Ἱποεπιτροπῆς τὸν Αὐγούστον 1978 ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης, πιθανόν δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Συναντώμεθα ὅχι μόνον διὰ νὰ συζητήσωμεν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν Θεόν, τὸν δωρήσαντα ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 1,12). Καὶ προσέτι νὰ θιώσωμεν τὴν «ἐνότητα τοῦ πνεύματος» ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν ἀναστροφῆς. Διότι «εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Θεός καὶ πατήρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν» (Ἐφεσ. 4,5.6).

Ὅτε κατὰ τὸν Αὐγούστον 1975 ὑπεγράψαμεν εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Κέντρον Γενεύης τὸ πρῶτον κοινὸν θεολογικὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ τριαδικοῦ θεματος, προσεθέσαμεν εἰς τὸ τέλος καὶ τοὺς λόγους τούτους: «Τὰ ὡς ἄνω περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποτελοῦσι, κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Μικτὴν Ὀρθόδοξο - Παλαιοκαθολικὴν Θεολογικὴν Ἐπιτροπὴν, διδασκαλίαν τῆς τε Ὀρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας», τὴν αὐτὴν δέ, ὡς εἶπω, κοινὴν ὁμολογίαν, διευτυπώσαμεν καὶ δι' ὅλα τὰ μέχρι σήμερον καταρτισθέντα κοινὰ κείμενα. Ἀναγινώσκοντες τὴν φράσιν ταύτην, ἡ ὁποία ὑπενθυμίζει ὄρους καὶ ἀποφάσεις τῶν ἀρχαίων Συνόδων: «οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρῶ-

σομεν...» (Συνοδικὸς τόμος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), αἰσθανόμεθα ἰδιαιτέραν ἀγαλλίασιν διαπιστοῦντες ἐκ τῆς μέχρι σήμερον πορείας τῶν συζητήσεών μας, ὅτι δὲν ὑπάρχουσι μεγάλαι ἀντιθέσεις διδασκαλίας μεταξὺ Ὀρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιθέτως ὑπάρχουσι: πολλαὶ ὁμοιότητες.

Ἄλλ' ὅχι μόνον ἡ διδασκαλία τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν εἶναι κοινὴ ἢ περίπου κοινὴ. Κοινὰ εἶναι καὶ τὰ προβλήματα, πνευματικὰ καὶ κοινωνικά, τὰ ὁποῖα αἱ Ἐκκλησίαι μας καὶ ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἀντιμετωπίζομεν σήμερον εἰς τὸν κόσμον. Καὶ τοῦτο ἐπιβάλλει τὴν ἀνάγκην μιᾶς στενοτέρας συνεργασίας αὐτῶν, καὶ ἐπομένως τὴν προώθησιν τοῦ χριστιανικοῦ διαλόγου. «Ἡ Ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀσκήσῃ μείζονα ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν καὶ τῆς πορείας τῶν λαῶν, ἐὰν ἦτο ἡνωμένη καὶ οὐχὶ μεμερισμένη» (Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, Μήνυμα Χριστουγέννων 1960).

Θὰ ἀναφέρω ἐπίσης τοὺς ὁραίους λόγους, τοὺς ὁποῖους ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς ἐπίσκοπος Gauthier εἶπε κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν τῆς Ἐπιτροπῆς μας τὸν Ἰούλιον 1973 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πεντέλης: «Ἴσως δύναται αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν χωρὶς τὰς Παλαιοκαθολικὰς καὶ αἱ Παλαιοκαθολικαὶ χωρὶς τὰς Ὀρθοδόξους. Ἐρωτᾶται ὁμως ἐὰν δύναται νὰ βαστάσουν τὰς εὐθύνας μιᾶς τοιαύτης ἀδιαφορίας ἕναντι τοῦ κόσμου». Ὡς ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος συμμερίζομαι ἀπολύτως αὐτὴν τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποῖαν διατυπώνει ὁ ἀδελφὸς ἐπίσκοπος τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅχι μόνον δι' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ τοὺς Παλαιοκαθολικούς, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Συμμερίζομαι αὐτὴν τὴν κοινὴν χριστιανικὴν μας εὐθύνην καὶ προσσθέτω, ὅτι ὁ οἰκουμενικὸς διάλογος, ὅστις ἀποτελεῖ καὶ τὸ σημαντικώτερον γεγονός τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας κατὰ τὸν κ' αἰῶνα, πρέπει νὰ συνεχισθῆ, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ διακυμάνσεις του, μετὰ τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν, ὅτι εἶναι ἔργον τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κόσμον.

Τὰ μέχρι σήμερον ἐπιτεύγματα τοῦ διαλόγου τούτου εἶναι ἤδη σημαντικὰ καὶ εὐεργετικά εἰς τὴν ζωὴν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμία νὰ μετρώμεν τὸν «καιρὸν καὶ τὰς βουλὰς» τοῦ αἰωνίου Θεοῦ μετὰ τὸν ἐφήμερον χρόνον τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεώς μας, δὲν πρέπει νὰ κλονίζῃ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησιν μας εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Καὶ ὅταν ἄλλοι, πολλάκις ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἱστάμενοι καὶ τὰ ὕλικά φρονοῦντες, ἐργάζονται ἢ θορυβοῦν διὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἡμεῖς οἱ ἔχοντες τὴν καινὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς (Πράξ. 17,26), δὲν δυνάμεθα νὰ σιωπῶμεν καὶ νὰ ἀδρανοῦμεν...».

Ἀκολούθως ὁμιλήσεν ὁ παλαιοκαθολικὸς πρόεδρος ἐπίσκοπος L. Gauthier, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἐκκλησιῶν, ἠγχορίστησε τὸν μητρο-

πολίτην Ειρηναίον διά τε τήν εισηγήσιν και τήν φιλοξενίαν του και συνεχάρη αυτών διά τήν ανοικοδόμησιν του μεγάλου Κέντρου τής Μητροπόλεως του. Ομοίως ηύχαρίστησε τὸ Οικουμενικὸν Πατριαρχεῖον διά τήν μέριμναν αὐτοῦ πρὸς συνέχισιν και προαγωγὴν τοῦ ὀρθοδόξου - παλαιοκαθολικοῦ διαλόγου και ἐπρότεινε ὅπως σταλῶσι σχετικὰ τηλεγραφήματα πρὸς τε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην και τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, και τέλος ἐπεκαλέσθη τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ἔργον τής Συνδιασκέψεως. Ἐν συνεχείᾳ ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τοὺς γραμματεῖς I. Καρμίρην και W. Küppers, οἵτινες ἀνεφέρθησαν εἰς τὰ πεπραγμένα τής Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Πεντέλῃ και γενικῶς εἰς τήν προπαρασκευὴν τής παρούσης Συνδιασκέψεως. Ἐν συνεχείᾳ ὁ πρόεδρος μητροπολίτης Εἰρηναῖος ηύχαρίστησε τοὺς γραμματεῖς διά τήν πολῦτιμον προσφορὰν αὐτῶν εἰς τὸ καθόλου ἔργον τοῦ διαλόγου και εἶτα παρουσίασε τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τής Συνδιασκέψεως. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἀνεγνώσθησαν και ἐνεκρίθησαν τὰ προσκομισθέντα κείμενα τῶν τηλεγραφημάτων πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου και Παλαιοκαθολικῆς, δι' ὧν ἐζητοῦντο αἱ εὐχαι και εὐλογίαι αὐτῶν, οὗτοι δὲ ἀπήντησαν τήν ἐπομένῃν εὐχόμενοι πλήρη εὐδῶσιν τῶν ἐργασιῶν τής Συνδιασκέψεως.

Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἀνάγνωσις ὑπὸ τῶν γραμματέων τοῦ καταρτισθέντος ἐν Πεντέλῃ, ἐν ἑλληνικῇ και γερμανικῇ γλώσσῃ, σχεδίου κοινῶν κειμένων τοῦ θέματος «ἡ ἐνότης τής Ἐκκλησίας και αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι». Ἐπ' αὐτοῦ διεξήχθησαν μακραι και ἐργώδεις συζητήσεις, δι' ὧν ἐπετεύχθη ἡ συμπλήρωσις και θελιώσις αὐτοῦ, ἐν τέλει δὲ ἐγκριθὲν ὁμοφώνως ὑπεγράφη ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τής Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατὰ παρόμοιον τρόπον συνεζητήθη κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας και ἐγκριθὲν ὁμοφώνως ὑπεγράφη ὑπὸ πάντων τῶν ἀντιπροσώπων και τὸ ἐπόμενον ἐκκλησιολογικὸν κείμενον «περὶ τῶν ἑρίων τής Ἐκκλησίας». Ἐλλείψει ὁμοῦ χρόνου ἀνεβλήθησαν διά προσεχεῖς συνδιασκέψεις τής Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τὰ ἐπόμενα ἐν τῷ προγράμματι θέματα: περὶ τής αὐθεντίας τής Ἐκκλησίας (συζητηθὲν ἐν μέρει), τοῦ ἀλαθῆτος αὐτῆς, τῶν Συνόδων, τής ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τής κεφαλῆς τής Ἐκκλησίας και τής μυστηριακῆς διακοινωνίας. Τὰ ἀνωτέρω ἐγκριθέντα δύο πρῶτα ἐκκλησιολογικὰ κείμενα παρεδόθησαν εἰς τὰ μέλη τής Συνδιασκέψεως πρὸς διαβίβασιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐπιτραπέσις ἅμα και τής δημοσιεύσεως αὐτῶν. Ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ πρωτόκολλον τής προηγουμένης τρίτης Συνδιασκέψεως, ἀνεκοίνωσεν ὁ ἐπίσκοπος L. Gauthier, ὅτι ὑπὸ τής Διεθνούς Συνόδου τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων ἐψηφίσθη δεσμευτικὸς ἐσωτερικὸς διακανονισμὸς, ὅστις ὑποχρεοῖ πάντα τὰ παρόντα παλαιοκαθολικὰ μέλη τής Ἐπιτροπῆς, ὅπως ὑπογραφῶσι τὰ ἀποδεκτὰ γενόμενα κείμενα τῶν ἐν ὀλομελείᾳ συνελεύσεων τής Ἐπιτροπῆς.

Προστέθητο ἐνταῦθα ὅτι κατὰ τήν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τής Συνδιασκέψεως ἐτελοῦντο καθ' ἑκάστην ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τής Ἁγίας Τριάδος ἐναλλάξ ὀρθόδοξοι και παλαιοκαθολικοὶ πρωΐναι και ἑσπεριναὶ ἱερὰ ἀκολουθίαι. Ομοίως ἐτελέσθησαν και δύο ὀρθόδοξοι ἀρχιερατικαὶ λειτουργίαι κατὰ τήν Κυριακὴν, 19 Αὐγούστου, και κατὰ τήν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου, 23 Αὐγούστου, ὑπὸ τοῦ ἄγοντος τὰ ὄργανα αὐτοῦ μητροπολίτου Εἰρηναίου, ὅστις ἐπὶ πλέον ἔδωκε τὸ ἑσπέρας και δεξιῶσιν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ Κέντρῳ πρὸς τιμὴν τής Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, κατ' αὐτὴν δὲ παρέστησαν προσκεκλημένοι και ἐκ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν και τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τής Βόννης.

Τέλος ὑπὸ τής Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεφασίσθησαν ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς τὰ ἐπόμενα: α) Ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ πρόκλησις τοῦ ἐπισκόπου L. Gauthier, ὅπως ἡ προσεχὴς συνέλευσις τής Ἐπιτροπῆς λάβῃ χώραν κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1980 ἐν Βέρνη. β) Ομοίως ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Φιλαρέτου διαβιβάσθησις πρόκλησις τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ποιμένος, ὅπως ἡ προσεχὴς ὀλομελεία τής Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου συνέλθῃ μετὰ τήν 28ην Αὐγούστου 1981 εἰς τήν Μόσχαν. γ) Ἀπεφασίσθη ὅπως ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι ἐλεύθεραι νὰ δημοσιεύσωσι τὰ ἀποδεκτὰ γενόμενα κείμενα καθὼς και τὸ πρωτόκολλον τῶν ἐργασιῶν τής Ἐπιτροπῆς. δ) Ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις τοῦ μητροπολίτου Φιλαρέτου, ὅπως πᾶσαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, αἱ καλούμεναι εἰς τὰς παγορθόδοξους διασκέψεις, καλῶνται και εἰς τὸν ὀρθόδοξο - παλαιοκαθολικὸν διάλογον. Εἰς περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν μὴ ἐξ αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀποστείλῃ ἰδίους ἀντιπροσώπους, θὰ ἡδύνατο ν' ἀναθέσθῃ τήν ἐκπροσώπησιν αὐτῆς εἰς τινα ἐκ τῶν παρόντων ἀντιπροσώπων ἐν τῇ ἐν ὀλομελείᾳ συνδιασκέψει τής Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἄλλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἔληξαν τῇ 24 Αὐγούστου αἱ ἐργασίαι τής Δ' Συνδιασκέψεως τής Μικτῆς Θεολογικῆς Ὀρθοδόξου - παλαιοκαθολικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου και Παλαιοκαθολικῆς μετὰ συντόμους προσφωνήσεις και εὐχαριστίας ἀμφοτέρων τῶν προέδρων πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἐκκλησιῶν, και τέλος μετὰ εὐχαριστήριον προσευχὴν πρὸς τὸν πατέρα τῶν φῶτων Θεόν.

Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύονται τὰ ἀποδεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τής Δ' Συνδιασκέψεως Ὀρθοδόξων και Παλαιοκαθολικῶν θεολόγων δύο κοινὰ ἐκκλησιολογικὰ κείμενα περὶ τής αὐθεντίας τής Ἐκκλησίας και περὶ τῶν ἑρίων αὐτῆς μετὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν ἐργασιῶν τής Συνδιασκέψεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Ἀκαδημαϊκὸς - Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

Τὰ μέλη τῆς ὑπὸ τὴν νέαν σύνθεσιν Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἰς τὸ μέσον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ καὶ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Νέας Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, Σπάρτης κ. Ἱερόθεος, Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Γεώργιος, Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικος, Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος κ. Βαρθολομαῖος, Κυθήρων κ. Ἱερόθεος, Καστορίας κ. Γρηγόριος, Κιλικισίου κ. Ἀμβρόσιος, Διδυμοτείχου κ. Ἀγαθάγγελος, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Παντελεήμων, Παρραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτος καὶ Ἰρεβενῶν κ. Σέργιος. Ἐπίσης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου Παν. Ἀρχιμ. κ. Ἱερ. Λιάπης καὶ οἱ Γραμ. αὐτῆς Ἀρχιμ. κ.κ. Γερμ. Παρρασκευόπουλος καὶ Γρηγ. Παπουτσόπουλος.

ΜΕΛΗ - ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Υπό την Προεδρίαν του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ συνήλθε την 4-9-79 ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος τής Εκκλησίας τής Ελλάδος εις πρώτην τακτικήν συνεδρίαν τής 123ης Συνοδικής περιόδου.

Κατά την πρώτην συνεδρίαν ή Ίερά Σύνοδος εισηγήθεν εις θέματα τής ήμερησίας διατάξεως.

Εν πρώτοις συνεκροτήθησαν τὰ κατὰ νόμον Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Συνοδικά Δικαστήρια και ἐγένετο ἀκολούθως ὁ διορισμός τῶν Σεβασμιωτάτων Συνέδρων ὡς Μελῶν τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ὡς ἑξῆς:

Α΄. ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

- Συνοδική Ἐπιτροπή Ἀρχιγραμματείας: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων και Σαλαμίνος κ. Β α ρ θ ο λ ο μ α ῖ ο ς.
- » » Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων και Διαφωτίσεως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας κ. Τ ῖ τ ο ς.
- » » Δογματικῶν και Νομοκανονικῶν ζητημάτων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Π α ν τ ε λ ε ῆ μ ω ν.
- » » Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης και Μουσικῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας κ. Ἀ γ α θ ὄ ν ι κ ο ς.
- » » Θ. Λατρείας και Ποιμαντικῶν Ἔργων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κιλκισίου κ. Ἀ μ β ρ ὄ σ ι ο ς.
- » » Μοναχικοῦ Βίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Ἰ ε ρ ὀ θ ε ο ς.
- » » Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς Νεότητος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης κ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς.

Συνοδική Ἐπιτροπή Διορθοδόξων και Διαχριστιανικῶν Σχέσεων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου και Ὁρεστιάδος κ. Ἀ γ α θ ὀ γ γ ε λ ο ς.

» » Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης και ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σ έ ρ γ ι ο ς.

» » Ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Γ ρ η γ ὀ ρ ι ο ς.

» » Κοινωνικῆς Προνοίας και Εὐποιίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Ἰ ε ρ ὀ θ ε ο ς.

» » Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος και Ὑμηττοῦ κ. Γ ε ῶ ρ γ ι ο ς.

Β΄. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

1. Πρωτοβάθμιον διὰ πρεσβυτέρους κ.λπ. Συνοδικῶν Δικαστήριον.

α) Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης κ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς.

β) Τακτικά Μέλη κληρωθέντα:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Ἰ ε ρ ὀ θ ε ο ς.

2. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικῆς κ. Ἀ γ α θ ὀ ν ι κ ο ς.

3. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Ἰ ε ρ ὀ θ ε ο ς.

4. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σ έ ρ γ ι ο ς.

γ) Ἀναπληρωματικὸν Μέλος:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος και Ὑμηττοῦ κ. Γ ε ῶ ρ γ ι ο ς.

2. Δευτεροβάθμιον διὰ πρεσβυτέρους κ.λπ. Συνοδικόν Δικαστήριον.

α) Πρόεδρος: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σερραφείμ.

β) Τακτικά Μέλη:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος.

2. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Γρηγόριος.

3. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πολυανῆς καὶ Κιλικισίου κ. Ἀμβρόσιος.

4. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεστιάδος κ. Ἀγαθάγγελος.

5. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Παντελεήμων.

6. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτος.

γ) Ἀναπληρωματικὸν Μέλος:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Γεώργιος.

Γ'. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

(Διορισμὸς Προέδρου)

1. Ἀνωτάτων Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων, προχωρημένων εἰς τὸν 1ον βαθμὸν.

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος.

2. Πενταμελὲς Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον, 5ου ἔτους καὶ προαγομένων εἰς τὸν 5ον βαθμὸν.

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος.

3. Τριμελὲς Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον:

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος.

Δ'. ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

1. Ο.Δ.Ε.Π.

α) Πρόεδρος: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σερραφείμ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ πρώτου τῆ τάξει ἐκ τῶν Ἀρχιερατικῶν Μελῶν τοῦ Κ.Δ.Σ.) Ο.Δ.Ε.Π.

β) Τακτικά Μέλη:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Γεώργιος.

2. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεστιάδος κ. Ἀγαθάγγελος.

γ) Ἀναπληρωματικὰ Μέλη:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτος.

2. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος.

2. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.

α) Πρόεδρος: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σερραφείμ.

β) Τακτικά Μέλη:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Παντελεήμων.

2. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεστιάδος κ. Ἀγαθάγγελος.

γ) Ἀναπληρωματικὰ Μέλη:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Χρυσόστομος.

2. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Ἰερόθεος.

3. Τ.Α.Κ.Ε.

α) Πρόεδρος: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σερραφείμ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ πρώτου τῆ τάξει Συνοδικοῦ Συνέδρου Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Χρυσόστομου.

β) Τακτικὸν Μέλος:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόγιος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Ἰεροθέου.

Ε'. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος.

ΣΤ' ΥΠΟΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

α) Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πολυανῆς καὶ Κιλικισίου κ. Ἀμβρόσιος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεστιάδος κ. Ἀγαθάγγελος.

Ζ'. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

α) Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Παντελεήμων.

β) Τακτικὸν Μέλος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτος.

Η' ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΙΚΟΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

α) Τακτικὸν Μέλος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος.

β) Ἀναπληρωματικὸν Μέλος: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος.

Τέλος ἡ Ἱερά Σύνοδος ἠσχολήθη καὶ με θέματα ὑπηρεσιακῆς φύσεως.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Αί εκ τῆς ἐρεύνης τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς ἀνεύρεσιν πληροφοριῶν περὶ μακροβιότητος προκύψασαι πληροφορίες ἐκτίθενται εὐθὺς κατωτέρω κατατασσόμεναι εἰς τὰ ἑξῆς κεφάλαια:

Μέγεθος μακροβιότητος.

Τὸ περὶ τὸ 1500 π.Χ. ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως συγγραφέν βιβλίον τῆς Γενέσεως ἐξιστορεῖ, ὅτι ὁ Δημιουργὸς περιώρισε τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων εἰς 120 ἔτη, εἰπών: «ἔσονται... αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη» (ΣΤ', 3). Ὡς γνωστὸν πρὸ τῆς ἐν λόγῳ ὀριοθετήσεως τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡ διάρκεια αὕτη ἐπὶ ὀρισμένων ἀνθρώπων (H a r d i e, 1966) ἦτο κατὰ τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας τεραστία, φθάσασα ἐπὶ τοῦ μακροβιοτάτου πάντων τῶν θνητῶν Μαθουσάλα τὰ 969 ἔτη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην λόγῳ ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν μεγάλῃν θνησιμότητα, τὴν ἰδιαίτερος ἐπὶ λεχωίδων καὶ νεογνῶν ἠϋξημένην (Neufeld, 1970).

Τὰ ἱερά κείμενα ἐξιστοροῦσιν ἐν προκειμένῳ τὰ κάτωθι:

1) Ὁ πρωτόπλαστος Ἀδὰμ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 930 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ, ὡς ἔζησε, τριάκοντα καὶ ἑννακὸσια ἔτη, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 5).

2) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀδὰμ Σὴθ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 912 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Σὴθ δώδεκα καὶ ἑννακὸσια ἔτη, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 8).

3) Ὁ υἱὸς τοῦ Σὴθ Ἐνὼς ἐτελεύτησεν εἰς ἡλικίαν 505 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνὼς πέντε ἔτη καὶ πεντακὸσια, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 11).

4) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἐνὼς Καϊνὰν ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 910 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Καϊνὰν δέκα ἔτη καὶ ἑννακὸσια, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 14).

5) Ὁ υἱὸς τοῦ Καϊνὰν Μαλελεήλ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 895 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαλε-

λεήλ ἔτη πέντε καὶ ἐνανήκοντα καὶ ὀκτακὸσια, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 17).

6) Ὁ υἱὸς τοῦ Μαλελεήλ Ἰάρεδ ἐτελεύτησεν εἰς ἡλικίαν 962 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ δύο καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑννακὸσια ἔτη, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 20).

7) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰάρεδ Ἐνὼχ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 365 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνὼχ πέντε καὶ ἐξήκοντα καὶ τριάκοντα ἔτη» Γένεσις Ε', 23).

8) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἐνὼχ Μαθουσάλα, ὅστις ὑπῆρξεν, ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρομεν, πάντων τῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μακροβίων μακροβιοτάτος, ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 969 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαθουσάλα, ὡς ἔζησεν, ἑννέα καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑννακὸσια ἔτη, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 27).

9) Ὁ υἱὸς τοῦ Μαθουσάλα Λάμεχ ἐτελεύτησεν εἰς ἡλικίαν 753 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Λάμεχ ἑπτακὸσια καὶ πεντήκοντα τρία ἔτη, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Ε', 31).

10) Ὁ υἱὸς τοῦ Λάμεχ Νῶε ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 950 ἐτῶν («ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε ἑννακὸσια πεντήκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανε» Γένεσις Θ', 29).

11) Ὁ υἱὸς τοῦ Νῶε Σὴμ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν 600 ἑκατὸν ἐτῶν (Γένεσις ΙΑ' 10,11).

12) Ὁ υἱὸς τοῦ Σὴμ Ἀρφαξὰδ ἔζησε 535 ἔτη (Γένεσις ΙΑ', 12,13).

13) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρφαξὰδ Καϊνὰν ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν 460 ἐτῶν (Γένεσις ΙΑ', 13).

14) Ὁ υἱὸς τοῦ Καϊνὰν Σαλὰ ἔζησε 460 ἔτη (Γένεσις ΙΑ', 14,15).

15) Ὁ υἱὸς τοῦ Σαλὰ Ἐθερ ἐγένετο ἡλικίας 400 ἑκατὸν ἐτῶν (Γένεσις ΙΑ', 16,17).

16) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἐθερ Φαλὲγ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν 339 ἐτῶν (Γένεσις ΙΑ', 18,19).

17) Ὁ υἱὸς τοῦ Φαλέγ Ραγαῦ ἔζησε 337 ἔτη (Γένεσις ΙΑ', 20,21).

18) Ὁ υἱὸς τοῦ Ραγαῦ Σερουχ ἐγένετο ἡλικίας 330 ἐτῶν (Γένεσις ΙΑ', 22,23).

19) Ὁ υἱὸς τοῦ Σερουχ Ναχώρ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν 304 ἐτῶν (Γένεσις ΙΑ', 24,25).

20) Ὁ υἱὸς τοῦ Ναχώρ Θάρα ἔζησε 205 ἔτη (Γένεσις ΙΑ', 32). Οὗτος εἰς ἡλικίαν ἐβδομήκοντα ἐτῶν «ἐγέννησε τὸν Ἀβραμ», δηλαδὴ τὸν μετέπειτα Ἀβραάμ, καθὼς ἐπίσης «καὶ τὸν Ἀχώρ καὶ τὸν Ἀρράν» (ΙΑ', 26), ὅστις «Ἀρράν ἐγέννησε τὸν Λώτ» (Γένεσις ΙΑ', 27).

21) Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ Σάρρα ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 127 ἐτῶν (Γένεσις ΚΓ', 1).

22) Ὁ Ἀβραάμ (22ος π.Χ. αἰὼν) ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 175 ἐτῶν (Γένεσις ΚΕ', 7).

23) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ Ἰσμαήλ, «ὃν ἔτεκεν Ἄγγαρ ἡ Αἰγυπτία ἡ παιδίσκη Σάρρας» (ΚΕ', 12), ἐτελεύτησεν εἰς ἡλικίαν 137 ἐτῶν.

24) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῆς Σάρρας Ἰσαὰκ ἔζησεν 180 ἔτη (ΛΕ', 28).

25) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσαὰκ Ἰακώβ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 147 ἐτῶν (Γένεσις ΜΖ', 28).

26) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβ Ἰωσήφ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν (Γένεσις Ν', 26).

27) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβ Λευὶ ἔζησεν 137 ἔτη (τὰ ἔτη τῆς ζωῆς Λευὶ ἑκατὸν τριάκοντα ἑπτὰ) Ἔξοδος ΣΤ', 16).

28) Ὁ υἱὸς τοῦ Λευὶ Καθὸν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν 133 ἐτῶν (Ἔξοδος ΣΤ', 18).

29) Ὁ υἱὸς τοῦ Καθὸν καὶ πατὴρ τοῦ Μωϋσέως Ἀμδράμ ἐτελεύτησεν εἰς ἡλικίαν 132 ἐτῶν (Ἔξοδος ΣΤ', 20).

30) Ὁ Μωϋσῆς (16-15ος π.Χ. αἰὼν) ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 120 ἐτῶν («Μωϋσῆς... ἦν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ἐτῶν ἐν τῷ τελευτᾷ αὐτῶν») Ἔξοδος ΛΔ', 7).

31) Ὁ βοηθὸς τοῦ Μωϋσέως καὶ διάδοχος αὐτοῦ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν («ἀπέθανεν Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ δοῦλος Κυρίου ἑκατὸν δέκα ἐτῶν») Ἰησοῦς Ναυῆ ΚΔ', 30. Κριταὶ Β', 8).

32) Ὁ ἐπὶ εἴκοσι ἔτη Κριτῆς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ Ἦλὶ ἐτελεύτησεν ἐξ ἀτυχήματος εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. Συγκεκριμένως οὗτος «ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ δίφρου» (ἀπὸ τοῦ καθίσματος) «ὀπισθίως ἐχόμενος τῆς πύλης, καὶ συνετρίβη ὁ νῶτος αὐτοῦ καὶ ἀπέθανεν, ὅτι προσδύτης ὁ ἄνθρωπος καὶ θαρῆς» (Α' Βασιλειῶν Δ', 18).

33) Ὁ Δαυὶδ μετὰ ὀγδοήκοντα ἐτῶν βασιλείαν ἀπέθανεν εἰς θαθὺ γῆρας («Δαυὶδ... ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἰσραὴλ ἔτη τεσσαράκοντα, ἐν Χεδρών ἔτη ἑπτὰ καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἔτη τριάκοντα τρία καὶ ἐτελεύτησεν ἐν γῆρα καλῷ, πλήρης ἡμερῶν») (Α' Παραλειπομένων ΚΘ', 26, 28).

34) Ὁ Ἰωδαὲ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 130 ἐτῶν («ἐγήρασεν Ἰωδαὲ πλήρης ἡμερῶν καὶ ἐτελεύτησεν ὢν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα ἐτῶν») (Β' Παραλειπομένων ΚΔ', 15).

35) Ὁ Τωδίτ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 158 ἐτῶν («ἐξέλιπεν ἡ ψυχὴ» τοῦ Τωδίτ «ἐπὶ τῆς κλίνης» ἦν δὲ ἐτῶν ἑκατὸν πενήκοντα ὀκτώ) Τωδίτ ΙΔ', 11).

36) Ὁ υἱὸς τοῦ Τωδίτ Τωδίας ἐτελεύτησεν εἰς ἡλικίαν 127 ἐτῶν («ἀπέθανεν ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἑπτὰ ἐν Ἐκδατάνοις τῆς Μηδίας καὶ ἤκουσε πρὶν ἢ ἀποθάνειν αὐτὸν τὴν ἀπώλειαν Νινευῆ, ἣν ἠχμαλώτισε Ναβουχοδονόσορ» (605-562 π.Χ.) «καὶ Ἀσύηρος» Τωδίτ ΙΔ', 14, 15).

37) Ἡ Ἰουδίθ ἦ, ὡς γνωστὸν, φρονέουσα τὸν στρατηγὸν τοῦ Ναβουχοδονόσορος Ὀλοφέρνην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν («ἐγήρασεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἔτη ἑκατὸν πέντε... καὶ ἀπέθανεν εἰς Βαιτυλούα» Ἰουδίθ ΙΣΤ', 23).

38) Ὁ Ἰώδ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 240 ἐτῶν («ἔζησε διακόσια τεσσαράκοντα» ἔτη. Ἰώδ ΜΒ', 16).

Ὁ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως γραφεὶς ΠΘ' (4) Ψαλμὸς περιορίζει ἐτι περισσότερον τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ὑποστηρίζων, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάρκεια συνήθως φθάνει τὰ 70 περίπου ἔτη καὶ ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἰδιοσυγκρασίας τὰ 80. Προσέτι τὸ βιβλίον τοῦτο διακηρύττει, ὅτι ἡ μεγαλύτερα διάρκεια τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ κόπον καὶ ταλαιπωρίαν, διότι ἐπέρχεται ἡ ἐκ τοῦ γῆρατος βασανιστικὴ καταβολὴ τῶν δυνάμεων. Ἐπὶ λέξει τὸ ἱερὸν κείμενον ἀναφέρει, ὅτι «καὶ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἐβδομήκοντα ἔτη, ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον κόπος καὶ πόνος» ὅτι ἐπῆλθε πραότης ἐφ' ἡμῶν, καὶ παιδευθ-σόμεθα» (ΠΘ' (4), 10).

Φιλοσοφικά και περί της μακροβιότητος απόψεις.

Τὸ βιβλίον Ἐκκλησιαστής, ὅπερ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σολομῶντος, ὅστις διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τὸν πατέρα του Δαυὶδ περὶ τὸ 972 π.Χ., ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ὠφελείται ἐκ τῆς μακροζωίας, ἐὰν ἡ διαβίωσις του δὲν εἶναι εὐτυχῆς καὶ κατὰ συνέπειαν οὗτος δὲν χαίρεται. Ἴδου τί ἐπὶ λέξει ἀναφέρει τοῦτο: «ἐὰν... ἀνὴρ... ἔτη πολλὰ ζήσεται, καὶ πλῆθος ὅ,τι ἔσσονται αἱ ἡμέραι αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ οὐ πλησθήσεται ἀπὸ τῆς ἀγαθωσύνης... ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτὸν τὸ ἔκτρωμα... καὶ εἰ ἔζησε χιλίων ἐτῶν καθόδους καὶ ἀγαθωσύνην οὐκ εἶδε, μὴ οὐκ εἰς τόπον ἕνα πορεύεται τὰ πάντα»; (ΣΤ΄ 3, 6). Ἐρμηνεύομεν κατὰ λέξιν τὸ χωρίον τοῦτο: ἐὰν ἀνὴρ τις ζήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἡ ζωὴ του δὲν πληρωθῇ ὑπὸ χαρᾶς, τότε εἰς καλυτέραν μοῖραν ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὸν εὐρίσκεται τὸ ἀποθνήσκον λόγῳ ἐκτρώσεως κῆμα... καὶ ἐὰν οὗτος ἔζησεν ἐπὶ χιλίας χρονικὰς περιόδους καὶ χαρὰν δὲν ἐγνώρισε, ποίαν ὠφέλειαν ἔχει, μήπως εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (τὸν Ἄδην) δὲν μεταβαίνουνσι πάντες»;

Προσέτι τὸ βιβλίον τοῦτο διακηρύττει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν ζήσῃ πολλὰ ἔτη, θὰ εὐφρανθῇ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀλλὰ καὶ θὰ σκεφθῇ τὰς σκοτεινὰς ἡμέρας τοῦ θανάτου, διότι αὐταὶ θὰ εἶναι πολλαί· ὅτι-δήποτε ἔρχεται εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν εἶναι μάταιον. Ἄς ἴδωμεν ὅμως τί ἐπὶ λέξει τὸ κείμενον τοῦτο ἀναφέρει σχετικῶς: «καὶ ἐὰν ἔτη πολλὰ ζήσεται ἄνθρωπος, ἐν πᾶσιν αὐτοῖς εὐφρανθήσεται καὶ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τοῦ σκότους, ὅτι πολλαὶ ἔσσονται· πᾶν τὸ ἐρχόμενον ματαιότης» (ΙΑ΄, 8) καὶ περαιτέρω προσθέτει: «ματαιότης ματαιότητων... τὰ πάντα ματαιότης» (ΙΒ΄, 8).

Τὸ βιβλίον Σειράχ, ὅπερ ἐγράφη περὶ τὸ 180 π.Χ., ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ἡλικία τῶν 100 ἐτῶν θεωρεῖται μεγάλη, ἀλλ' ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν αἰωνιότητα εἶναι τόσον μικρά, ὅσον ἡ σταγὼν τοῦ θαλασσίου ὕδατος καὶ ὁ κόκκος τῆς ἄμμου. Ἄς ἴδωμεν τί ἀκριδῶς ἀναφέρει σχετικῶς τὸ ἱερὸν κείμενον: «ἀριθμὸς ἡμερῶν ἀνθρώπου πολλὰ ἔτη ἑκατὸν· ὡς σταγῶν ὕδατος ἀπὸ θαλάσσης καὶ ψῆφος ἄμμου, οὕτως ὀλίγα ἔτη ἐν ἡμέρᾳ αἰώνος» (ΙΗ΄ 9, 10). Περαιτέρω τὸ βιβλίον τοῦτο ἀναφέρει, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι εὐεργετικὸς διὰ τὸν ἔσχατο-γῆρον: «ὦ θάνατε, καλὸν σου τὸ κρίμα ἐστὶν ἀνθρώπῳ... ἔσχατογῆρῳ» (ΜΑ, 2) καὶ προσθέτει, ὅτι ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ θάνατος δὲν ἔχει σημασίαν ἐὰν τις ζήσῃ μόνον δέκα ἔτη, ἢ ἑκατὸν ἢ χίλια. Ἐπὶ λέξει τὸ κείμενον τοῦτο διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «εἴτε δέκα εἴτε ἑκα-

τὸν εἴτε χίλια ἔτη, οὐκ' ἔστιν ἐν ἄδου ἐλεγμὸς ζωῆς» (ΜΑ΄, 4). Ἐρμηνεύομεν ἐπὶ λέξει τὴν φράσιν ταύτην: εἴτε δέκα, εἴτε ἑκατὸν, εἴτε χίλια ἔτη ἔζησέ τις, εἰς τὸν ἄδην δὲν ἐλέγχεται ἡ διάρκειά τῆς ζωῆς.

Παράγοντες τῆς μακροζωίας.

Τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου ἀναφέρει, ὅτι ἡ τήρησις τῆς 12ης ἐντολῆς ἐξασφαλίζει μακροβιότητα, («τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου... ἵνα μακροχρόνιος γίνῃ ἐπὶ τῆς γῆς» Κ΄, 12) καὶ ὑπογραμμίζει τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, δίδον τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ Ἄσα «ἔτελεύτησεν», διότι «οὐκ ἐζήτησε τὸν Κύριον, ἀλλὰ τοὺς ἰατροὺς» (ἡμετέρα μελέτη, 1978).

Τὸ βιβλίον τῶν Παροιμιῶν ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ πίστις, ἡ σοφία, ἡ σύνεσις, ὁ φόβος Κυρίου καὶ ἡ δικαιοσύνη χαρίζουσι μακροβιότητα. Τὸ ἱερὸν κείμενον ἐπὶ λέξει ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

1) «Γιέ, ἐμῶν νομίμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ρήματα μου τηρεῖτω σὴ καρδίᾳ· μήκος γὰρ θίου καὶ ἔτη ζωῆς... προσθήσουσί σοι. ἐλεημοσύνα καὶ πίστις μὴ ἐκλιπέτωσάν σε, ἀφαφαὶ δὲ αὐτὰς ἐπὶ σφ' τραχήλῳ, καὶ εὐρήσεις χάριν» (Γ΄, 1-3).

Δηλαδή: Γιέ μου μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου, τοὺς δὲ λόγους μου φύλαττε εἰς τὴν καρδίαν σου· διότι αὐτὰ θὰ σοῦ χαρίσων μακροζωίαν. Αἱ ἐλεημοσύναὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ πίστις σου πρὸς τὸν Θεὸν γὰρ μὴ σὲ ἐγκαταλείψωσιν, ἀνάρτησον δὲ αὐτὰς ἐκ τοῦ λαιμοῦ σου δίκην περιδερῖου καὶ θὰ εὐρῆς χάριν.

2) Ἡ σοφία εἶναι «τιμιωτέρα... λίθων πολυτελῶν... μήκος γὰρ θίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα» (Γ΄, 15, 16), δηλαδή ἡ σοφία εἶναι πολυτιμωτέρα ἀπὸ τοὺς πολυτελεῖς λίθους, διότι αὕτη εἰς τὴν δεξιάν της φέρει μακροβιότητα καὶ εἰς τὴν ἀριστεράν της πλοῦτον καὶ δόξαν.

3) «Ἄκουε, υἱέ, καὶ δέξαι ἐμοὺς λόγους, καὶ πληθυνθήσεται ἔτη ζωῆς σου..., ὁδοὺς γὰρ σοφίας διδάσκω σε ἐμβιβάζω δὲ σε τροχαῖαις ὀρθαῖς» (Δ΄, 10, 11), τουτέστιν: Ἄκου, υἱέ, καὶ δέξαι τὰς συμβουλὰς μου καὶ θὰ ἀποκτήσῃς μακροβιότητα... διότι σὲ διδάσκω ὁδοὺς ζωῆς σοφᾶς καὶ σὲ τοποθετῶ ἐπὶ ὀρθῆς τροχιάς ζωῆς.

4) Ἡ ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλή ἀγίων σύνεσις... τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρό-

γον, και προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς» (Θ', 10, 11), ἦτοι, ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας και ἡ ἐπιθυμία τῶν ἁγίων ἡ σύνεσις... διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θ' ἀποκτήσης μακροζωίαν.

5) «ἀπό.. ὕδατος ἄλλοτρίου ἀπόσχου και ἀπό πηγῆς ἄλλοτρίας μὴ πίης, ἵνα πολὺν ζήσης χρόνον, προστεθῆ δέ σοι ἔτη ζωῆς» (Θ', 18γ' και 18δ').

6) Ὁ «φόβος τοῦ Κυρίου προστίθησιν ἡμέρας, ἔτη δὲ ἀσεβῶν ὀλιγοθήσεται» (Γ', 27).

7) Ὁ «δίκαιος εἰς τὸν αἰῶνα οὐκ ἐνδύσει, ἀσεβεῖς δὲ οὐκ οἰκήσουσιν γῆν» (Ι', 30).

8) Οἱ «δίκαιοι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλὰ, ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται συντόμως» (ΙΓ', 23).

Τὸ βιβλίον Σοφία Σειράχ ἀποδίδει ἐν προκειμένῳ μεγάλην σημασίαν εἰς τὸν ψυχικὸν παράγοντα (ἡμετέρα ἐργασία, 1978). Συγκεκριμένως τοῦτο συμβουλεύει τὰ ἑξῆς: «μὴ δῶς εἰς λύπην τὴν ψυχὴν σου και μὴ θλίψης σεαυτὸν ἐν δουλῆ σου» (Α', 21), διότι ἡ «εὐφροσύνη καρδίας ζωὴ ἀνθρώπου, και ἀγαλλίαμα ἀνδρὸς μακροήμερουσις» (Α', 22). Προσέτι διευκρινίζει, ὅτι «πολλοὺς... ἀπώλεσεν ἡ λύπη» (Α', 23) και ὅτι ὁ «ζῆλος και θυμὸς ἐλαττοῦσιν ἡμέρας, και πρὸ καιροῦ γῆρας ἄγει μέριμνα» (Α', 24). Ἐπίσης προσθέτει, ὅτι ἡ ἀγρυπνία «πλούτου ἐκτῆται σάρκας» (ΛΑ' - ΛΔ', 1), περαιτέρω τονίζει, ὅτι «ἀπὸ λύπης ἐκθαίνει θάνατος» (ΑΗ', 18) και συμβουλεύει τὴν ἀποφυγὴν τῆς μέθης (ἡμετέρα ἐργασία, 1978), διότι «πολλοὺς... ἀπώλεσεν ὁ οἶνος» (ΛΑ' - ΛΔ', 25). Ἐπὶ πλέον ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρει, ὅτι ἡ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς θείας ἐντολὰς συνεπάγεται ἀντίθετα ἀποτελέσματα («πᾶσα ψυχὴ, ἢ ἀν φάγη αἶμα, ἀπολείται... ἀπὸ τοῦ Λαοῦ αὐτῆς» Λευϊτ. Ζ', 27. ἡμετέρα μελέτη, 1978. «ἀπερίτμητος ἄρσην... ἐξολοθρευθήσεται» Γένεσις ΙΖ, 14. ἡμετέρα μελέτη, 1979).

Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Ι Σ

Αἱ ἐκ τῆς ἐρεύνης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προκύψασαι περὶ μακροδιότητος πληροφορίαι ἀφορῶσιν εἰς τὸ μέγεθος τῆς μακροδιότητος, τὰς φιλοσοφικὰς περὶ ταύτης ἀπόψεις και τοὺς παράγοντας αὐτῆς. Αἱ ἐν λόγῳ πληροφορίαι λεπτομερῶς ἐκτίθενται ἐν τῷ παρόντι πονήματι κατατασσόμεναι εἰς σχετικὰ κεφάλαια.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δ) ντῆς Ἐπιθεωρήσεως Ὑγειονομικῶν Ὑπηρεσιῶν ΙΚΑ

S U M M A R Y

Information on longevity which resulted from research in the Old Testament refers to the high rate thereof, the philosophy behind it, views on it, as well as factors that bring it about.

This information have been exposed in detail in the present study, and have been arranged in relevant chapters.

B I B Λ Ι Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

1. Herdie, J. B: Medicine and the Biblical World. Canad Med. Ass. J. 94: 32, 1966.

2. Neufeld, E: Hygiene Conditions in Ancient Israel (Iron Age) J. Hist. Med. p. 414, Oct. 1970.

3. Παπαγιαννόπουλος, Γ.: Ἡ σημασία τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος ἐν τῇ ὑγιεινῇ τῶν ἀρχαίων Ἰσραηλιτῶν. Ἱατρικὰ Χρονικά, 1: 399, 1978.

4. Παπαγιαννόπουλος, Γ.: Παραινέσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τῆς κατὰ τὰ γένηματα συμπεριφορᾶς και τῆς ἀποφυγῆς τῆς πολυφαγίας. Ἱατρικὰ Χρονικά τοῦ Ι.Κ.Α., 8: 89, 1978.

5. Παπαγιαννόπουλος, Γ.: Ἡ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προκύπτουσα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις θεραπευτικὴ. Ἱατρικὰ Χρονικά, 1: 391, 1978.

6. Παπαγιαννόπουλος, Γ.: Πληροφορίαι ἐκ τῆς Πεντατεύχου περὶ τῶν εἰδῶν διατροφῆς τῶν ἀρχαίων Ἰσραηλιτῶν. Ἱατρικὰ Χρονικά, 1: 458, 1978.

7. Παπαγιαννόπουλος, Γ.: Ἡ περιτομὴ παρ' ἀρχαίους Ἰσραηλίταις. Ἱατρικὰ Χρονικά, 2: 121, 1979.

ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΤΟΡΟΝΤΟ

(ΚΑΝΑΔΑ) ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ*

Τρισάγιο Τριαδικέ Θεέ, συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ, την ιστορική αυτή ημέρα, πού έπίσημα ιδρύεται ή Έπισκοπή Τορόντο (Καναδά). Κλήρος και λαός. Άπό τò St. John's new Foundland μέχρι τήν Βικτωρία British Columbia και άπό τò Windsor μέχρι τόν Βόρειο Πόλο. Είμαστε νοερά όλοι. Όλα τὰ μέλη τού μυστικού σώματος τού Χριστού. Ύγιη και άσθενοϋντα. Σύμφυχοι. Με γόνατα λυγισμένα. Με χέρια ύψωμένα. Με βλέμματα στραμμένα στόν θρόνο τού Άρνίου. Με ψυχή πού ζητάει Έσένα. Με καρδιά πού σκιρτάει για Σένα. Με πνοή πού Έσένα ύμνει. «Ό γάρ λαός Σου και ή Έκκλησία Σου ίκετεύουσι Σε. Έλέησον ήμäs, Κύριε ό Θεός, ό Πατήρ ό Παντοκράτωρ». «Πληρωθήτω τò στόμα ήμϊν αινέσεως, Κύριε, όπως ύμνήσωμεν τήν δόξαν Σου, όλην τήν ήμέραν τήν μεγαλοπρέπειάν Σου». Άγαπημένοι μου χριστιανοί «μεγαλύνατε τόν Κύριον σϊν ήμοι και ύψώσωμεν τò όνομα Αύτου έπί τò αυτό».

Άναστημένη Χριστέ, ήλθες στη γή με ένα και μοναδικό σκοπό. Νά λυτρώσης τόν άνθρωπο άπό τήν άρχαία κατάρα. Νά τόν ένδύσης τήν στολή του τήν πρώτη. Νά τόν βάλης στό δρόμο τής μετάνοιας και έπιστροφής. Νά τόν οδηγήσης στήν σωτηρία του, τόν άγιασμό και τήν δόξα. Τήν θέσοί του. Και τò έπέτυχες με τήν διδασκαλία τής άληθείας Σου ως προφήτης. Ός ό μόνος διδάσκαλος. Με τήν ταπεινώσί Σου και τὰ όσα υπέφερες άπό τήν ήμέρα τής ένσαρκώσεώς Σου μέχρι τήν ώρα τής σταυρικής Σου θυσίας, πού άποδείχτηκες θύτης και θύμα. Μέγας Άρχιερεύς. Και έχυσες τò αίμα Σου για τήν σωτηρία τού ανθρώπου. Με τήν θριαμβευτική Σου κάθοδο στόν Άδη και τήν ένδοξη άνάστασί Σου ως «Βασιλεύς τών βασιλευόντων». Με τήν ίδρυσι τής Έκκλησίας Σου, πού συνεχίζει τò έργο Σου. Πού οδηγεί τούς ανθρώπους «έπί πηγäs ύδάτων ζωής». Και ό ίδιος έδωκες σ' αυτήν «τούς μέν άποστόλους, τούς δέ προφήτας, τούς δέ ευαγγελιστάς, τούς δέ ποιμένας και διδασκάλους, πρòς τόν καταρτισμόν τών άγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν τού σώματος τού Χριστού».

Σύ είσαι ό ποιμήν ό καλός. Άπ' τὰ παιδικά μου χρόνια πολλές φορές άκουσα νά με ρωτάς. «Άγαπάς

με»; Και άλλοτε πιο καθαρά, άλλοτε πιο άδύνατα, πάντοτε άπάντησα «Ναι Κύριε, Σύ γνωρίζεις, ότι αγαπώ Σε». Τò ξέρω, πòς ή αγάπη μου δέν είναι όση τò άξίζεις. Άλλά Σύ «βοήθει μου τή άπιστία» και ένδυναώσε τήν αγάπη μου.

Σήμερα, καθαρή, όμορφη, δυνατή, σταθερή άκούω μέσα μου τήν προσταγή Σου. «Ίοίμαινε τὰ πρόβατά μου». Με τήν προσταγή Σου αυτή με καθιστάς ποιμένα τής Έκκλησίας Σου στόν Καναδά. Με δέος και με φόβο άπαντϊ. «Γενηθήτω τò θέλημά Σου». Όμως «μη έγκαταλείπης με». Όπως δέηθηκες για τόν Πέτρο κάμε το και για μένα, «ίνα μη έκλίτη ή πίστις μου. Έχω όλη τήν καλή διάθεσι. Ύπόσχομαι νά καταβάλω και κάθε προσπάθεια. Μά τò ξέρεις και τò ξέρω, πòς αυτά δέν άρκοϋν. Θέλω νά Σοϋ μοιάσω. Νά είμαι «ό ποιμήν ό καλός». Σύ άξιώσε με νά είμαι νηφάλιος, σόφρων, κόσμιος, φιλόξενος, φιλάγαθος, όσιος, έγκρατής, διδακτικός, δίκαιος. Νά γνωρίζω τούς χριστιανούς και νά με γνωρίζουν. Νά γνωρίζω τήν φωνή τους κι' εκείνοι νά γνωρίζουν τήν δική μου φωνή, ή όποία μη έπιτρέψης ποτέ νά είναι άλλη άπό τήν δική Σου φωνή. Νά τρέχω για νά εύρίσκω τόν πλανηθέντα. Νά θυσιάζω τήν ζωή μου για τούς χριστιανούς, πού μου έμπιστεύεσαι. Νά μήν ξεχνάω τò χρέος μου και νά τελειώσω «τò έργον ό δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω».

Η διαποίμανσι τής Έκκλησίας Σου στόν Καναδά χροιάζεται πολλή σύνεσι. Πολλή ταπεινώσι. Πολύ σκϋψιμο. Πολλή δουλειά. Σολομώντεια σοφία. Πολλή άνοχή. Πολλή άντοχή. Άπειρη αγάπη. Κατανόησι. Συγχώρησι «έως έβδομηκοντάκις έπτά». Στιβαρό χέρι, ώστε όλα τὰ άνωτέρω νά μη εκλαμβάνονται ως άδυναμία. Πολλές φορές μεγάλη σιωπή «ώστε θαυμάζειν τόν ήγεμόνα τού κόσμου τούτου λίαν». Χαλύβδινη θέλησι. Σιδερένια έπιμονή. Άτελεύτητη καρτερία. Τού Ίώβ τήν ύπομονή.

Άπέραντος είναι ό Καναδάς. Σκορπισμένοι παντού οί χριστιανοί. Πενιχρά τὰ μέσα. Δύσκολοι οί καιροί. Τρικυμισμένο τò πέλαγος. Μά δέν άποκάμνω, γιατί δέν είμαι μόνος. Στό τιμόνι τού καραβιού όλόρθος στέκεις Σύ Χριστέ και μου δίνεις οδηγίες. Μηχανικοί και

* Λόγος τού Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Τορόντο κ. Σωτηρίου έπί τή ίδρύσει τής Έλληνικής Όρθοδόξου Έπισκοπής Τορόντο και τή ένθρονίσει αύτου ως πρώτου επισκόπου αύτης.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΩΙΚΗΝ ΑΝΤΙΑΛΗΨΙΝ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ*

Ἐντὸς τῆς κοινωνίας ζῶν ἀπομακρύνεται τῶν θορυβῶν αὐτῆς. Δὲν ζῆ μακρὰν τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἀσκητῆς. (Ἔρα καὶ τὰ κλασσικὰ χωρία τῆς πρὸς Διόγνητον ἐπιστολῆς: Οἱ Χριστιανοὶ «Πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίας, ἀλλ' ὡς πάροικοι' ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται» 5-6). Δὲν ἐπιθυμεῖ ὅσα οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦσιν. Ἀκολουθεῖ ἴδιον δρόμον Α, 24, 19. Βλέπει τὸν ἄνθρωπον «ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ», ὡς θὰ ἔλεγεν καὶ ὁ Πέτρος Α, 5, 6. Δυστυχῶς ὅμως στερεῖ αὐτὸν πάσης ἐλευθερίας καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὀξέως διίσταται ἡ διδασκαλία αὐτοῦ τῆς Χριστιανικῆς. Ὁ Θεὸς καθορίζει πᾶσαν λεπτομέρειαν τῆς ζωῆς του. Καθορίζει τὰ ὅρια ζωῆς καὶ θανάτου, δημιουργεῖ τὰς διαφόρους περιστάσεις, ὁδηγεῖ εἰς τὰς λυπηρὰς στιγμὰς τοῦ θίου καὶ αὐτὸς πάλιν χαρίζει τὰς εὐτυχεῖς καὶ φαεινὰς στιγμὰς αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα ρομπὸτ κατὰ τὸν Στωϊκόν, ἢ καλύ-

τερον εἰς ἡθοποιός, ὅστις παίξει διαφόρους ρόλους καὶ πάντοτε κατ' ἐντολήν. Ἡ ὁμοιάζει πρὸς παιδίον παίζον διαφόρους παιδιὰς Α, 25, 8. Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ μεγάλο δράμα. Ἐκαστος θὰ ὑποδυθῆ κάποιον ρόλον. Ὁ εἰς μὲ τὸ προσωπεῖον τοῦ πτωχοῦ, ὁ ἕτερος μὲ τὸ τοῦ χωλοῦ, ὁ τρίτος τοῦ ἄρχοντος, ὁ τέταρτος τοῦ Βασιλέως κ.λπ. Ὁ σοφὸς ὀφείλει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καλυτέραν δυνατὴν ἀπόδοσιν εἰς τὸν ρόλον αὐτοῦ. Τοὺς ρόλους τοὺς διαμοιράζει ὁ Θεός. (Πρβλ. τὴν Παραβολὴν τῶν Ταλάντων). Ὁ εἰς παίξει πρῶτον, ὁ ἕτερος δεύτερον ἢ ἄσημον ρόλον (Ἐγχειρίδιον 18).

Ἡ ὑπομονὴ εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς εἶναι ἀπαραίτητος. Τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου (Ματθαίου 10, 25) «Ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φεύγετε εἰς τὴν ἑτέραν», ἰδοὺ πόσον χριστιανοπρεπῶς τοὺς ἀντιμετωπίζει καὶ ὁ Ἐπίκτητος: «ἀλλὰ μὴ οἴκει ἐν Νικοπόλει· οὐκ οἰκῶ· μηδὲ ἐν Ἀθήναις· οὐδ' ἐν Ἀθήναις· μηδὲ ἐν Ρώμῃ. ἐν Γυάροις οἴκει· οἰκῶ» Α, 25, 18-19.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 366 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17 τεύχους.

ναῦτες, ἀκούραστοι καὶ ἐπιδέξιοι, οἱ ἀδελφοί μου ἱερεῖς, τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια, οἱ Φιλόπρωχες Ἀδελφότητες, οἱ δάσκαλοι καὶ δασκάλισσες, οἱ καθηγητὲς καὶ καθηγήτριες, οἱ ψάλτες καὶ οἱ χορωδίες, ἡ νεολαία, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ νεοκόροι καὶ τὰ παιδιά τοῦ ἱεροῦ. Καὶ τὸ πλήρωμα; Ἄνθρωποι μὲ ψυχὴ. Στὴ βάσι τους καλοί. Ἔτοιμοι γιὰ νὰ δώσουν χεῖρι. Νὰ βοηθήσουν σὲ κάθε περίστασι. Μιὰ εἶναι ἡ σκέψις ὅλων μας. Νὰ φθάσῃ τὸ καρὰνι στὸ εὔδιον λιμάνι τῆς οὐράνιας βασιλείας Σου καὶ τῆς πατρικῆς Σου ἀγάπης.

Καὶ ἰδοὺ, Κύριε, ὁμοθυμαδὸν Σε ἱκετεύομε. Ἄπο τώρα κάνε μας κοινωνοὺς «τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης». Τὸν ταπεινὸ, ἀλλὰ ἐπιδέξιο πηδαιλοῦχο τῆς Ἐκκλησίας Σου στὴν Οἰκουμένη, τὸν Οἰκουμενικὸ μας Πατριάρχη καὶ τὴν ἁγία Σύνοδο τῆς Μεγάλῃς Σου Ἐκκλησίας εὐλόγησε καὶ ἁγίασε. Τὸν σοφὸ καὶ εὐφυῆ καὶ ἀκούραστο ἐργάτη, τὸν πνευματικὸ μας πατέρα καὶ πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Σου στὸ δυτικὸ ἡμισφαίρειο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας κ.κ. Ἰάκωβο κράτησέ τον

στὴν ἀγάπη Σου, δίδε του χρόνια πολλὰ νὰ συνεχίξῃ τὸ ἔργο, ὥστε νὰ εἶναι τὸ παράδειγμα εἰς σωτηριὰν ψυχῶν. Τοὺς ἀρχηγούς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν φώτισε. «Λάλησον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἀγαθὰ» ὑπὲρ τοῦ λαοῦ Σου καὶ τῆς Ἐκκλησίας Σου. Σὺ, γίνε ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ. Τῶν ψυχῶν μας. «Σῶσον τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου». Τοὺς γονεῖς μας, τοὺς ἀναδόχους, τοὺς διδασκάλους, τοὺς εὐεργέτες καὶ τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς μας ἁγίασε. «Τοὺς πονηροὺς ἀγαθοὺς ποίησον».

«Ἠάτη ἁγίε». «Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ δυνάμεως εἰς δύνανιν πορευόμενοι καὶ νῦν δεόμεθά Σου. Τελείας φιλανθρωπίας ἀξίωσον ἡμᾶς. Ὁρθοτόμησον ἡμῶν τὴν ὁδόν. Ρίξωσον ἡμᾶς ἐν τῇ ἀγάπῃ Σου. Πάντας ἐλέησον καὶ τῆς ἐπουρανίου Σου βασιλείας ἀξιόους ἀνάδειξον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μεθ' οὗ Σοὶ πρέπει δόξα, τιμὴ, κράτος, ἅμα τῷ παναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων».

† Ὁ Τορόντο ΣΩΤΗΡΙΟΣ

Και εις μίαν στιγμήν φθάνει ὁ Ἐπίκτητος εἰς τὸ ὕψος τῶν Εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν, ὅταν δραματίζεται τὴν μέλλουσαν πόλιν καὶ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν. «Ἀλλὰ πολὺς μοι καπνὸς φαίνεται τὸ ἐν Γυάροις οἰκεῖν ἀποχωρῶ, ὅπου μὲ οὐδεὶς κωλύσει οἰκεῖν. ἐκείνη γὰρ ἡ οἰκῆσις παντὶ ἡνοικται» Α, 25,20.

Ἐὰν ἐξ ἄλλου ἢ Γραφῆ τονίζῃ πνευματικώτερον πως τὸ πρόσκαιρον τῆς ἐπὶ γῆς παραμονῆς, ὁ φιλόσοφος ζῆ τοῦτο ἐν τῇ σκληρᾷ πραγματικότητι. Εἶναι ὁ ἐπὶ γῆς διωκόμενος. Ὁ ἐπ' ἄρκετόν χλευαζόμενος ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. «Σὺ ἀποθνήσκεις (δεῖ), σὺ δεδέσθαι, σὺ στρεβλοῦσθαι, σὺ ἐξορίζεσθαι» Β, 1,30. Ὁ φιλόσοφος καὶ ἡ διδασκαλία αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἔχη τὸ δάθος τῆς Χριστιανικῆς ἔμεινε ἱκανὸν χρόνον μακρὰν τῆς κοινωνίας, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἀκατανόητος. Ὁ Χριστιανισμὸς παρὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑπερδαικῶν ἀληθειῶν αὐτοῦ κατενόηθη καλύτερον καὶ ταχύτερον.

Τὴν μεταθάνατον ζωὴν τὴν βλέπει ἐπίσης ὡς ἓνα τόπον ἡτοιμασμένον διὰ τοὺς ἐκλεκτούς. Ἐκεῖ δὲν ὑφίσταται δυσκολία, στενοχωρία κ.λπ. Οὐδεὶς κωλύει. Τὰ ἀνωτέρω μᾶς ἐνθυμίζουν ὅσα χαρακτηριστικῶς γράφει εἰς 21,4 ἢ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου. Εἶναι μία κατάστασις εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας. Σχετικὰ ἀναφέρονται καὶ εἰς Ἀποκάλυψιν 21,22 ἕως 22,5. Ἡ ἀλλαγὴ εἶναι χρονικὴ, τοπικὴ καὶ ποιοτικὴ. Ἐγκαταλείπει τὴν σάρκα μὲ τὰς ἀδυναμίας, ὀρμὰς καὶ ἐπιθυμίας, τὸ κακὸν περιβάλλον καὶ ἀποβάλλον «τὸ χιτωνάριον» ἐλεύθερος εἰσέρχεται εἰς τὴν μακαριότητα Α, 25, 21. Ὁ θάνατος θὰ ἐπιφέρῃ τὸν χωρισμὸν τῶν ἀνθρωπίνων συστατικῶν θὰ χωρισθῇ τὸ «σώματιον» ἀπὸ «τὸ πνευμάτιον» Β, 1,17. Κατὰ τὸν θάνατον ἐπέρχεται «δ ε ἰ ἄ λ υ σ ι ς», ἥτοι διαχωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος Γ, 10,14. Καὶ ὁ Χριστιανισμὸς θὰ ἀντιμετώπισῃ ἀργότερον αὐτὸν τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν τῇ Χριστιανισμῷ «ὁ καθαρῶτατος δεσμὸς θεῖον βουλήματι ἀποτέμενται». Τὸ σῶμα ὡς φθαρτὸν ἀποθνήσκει, ἡ ψυχὴ παραμένει. (Ἦρα σχετικῶς Ματθ. 10,28. Ἀποκ. 6,9). Μετὰ τὸν θάνατον θὰ ὀδηγηθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἔπραξεν Β, 1,39.

Ἡ ἰδέα τῆς θυσίας δὲν εἶναι ἀγνωστος εἰς τὸν Ἐπίκτητον καὶ δὴ καὶ τῆς σταυρικῆς. Πολλάκις καλεῖται ὁ σοφὸς εἰς αὐτοκαταστροφήν. «Εἰ γὰρ σταυρωθῆναι θέλεις, ἔκδεξαι καὶ ἤξει ὁ σταυρός». Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω

μοι». Φυσικὰ δὲν πρέπει οὐδὲ ἐν τῇ Στωϊκῇ διδασκαλίᾳ νὰ θεωρήσωμεν τὴν τάσιν αὐτὴν ὡς τάσιν πρὸς αὐτοκτονίαν μὲ τὸ ἠθικὸν περιεχόμενον τὸ ὁποῖον ἀποδίδομεν συνήθως εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν. Εἶναι καθαρῶς πράξις θυσίας. Γίνεται καὶ ὁ φιλόσοφος «λύτρον ἀντὶ πολλῶν» Ματθ. 20,28. Μρ. 10,45. Ἐξ ἄλλου, ὡς κατωτέρω παρατηρεῖ, τὸ ζῆν εἶναι ἀδιάφορον Β, 6,2. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σχετικῶς Β, 6,12. Τὸ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τις εἶναι κατὰρα (αὐτόθι). Διὰ τοῦτο καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ σκεπτόμεθα τὸ π ῶ ς θὰ ἀποθάνωμεν. «Τί σοι μέλει, ποῖα ὁδὸν καταθῆς εἰς Ἀδην; ἴσαι πᾶσαι εἰσὶν» Β, 6,18. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ δίδωμεν ἀξίαν εἰς-τὰ πράγματα οὔτε νὰ θορυθώμεθα ἀπὸ τὰ ὀνόματα, τὸν ἦχον τῶν λέξεων. Καὶ ἀντιθέτως πάλιν ἡ ζωὴ εἶναι ἡ αὐτὴ εἴτε ζῆ αὐτὴν κανεὶς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἢ εἰς ἓν ἀνάκτορον εἴτε ἀνήκει εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ εἶναι τέλος εἰς ταπεινὸς πολίτης.

Ὁ μυστικισμὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου παρ' Ἐπίκτητον συναντᾷ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὡς αὕτη διατυπῶνται κυρίως ἐν τῇ Κ.Δ., εἰς πολλὰ σημεία. Ὡς καὶ ἀνωτέρω ὑπεστηρίχθη, ὁ ἄνθρωπος εἶναι τμήμα τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ μόνον φερόμενον ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ, τὸ καὶ σπουδαιότερον, τὸν Θεὸν ἐν ἑαυτῷ φέρον. «Ὅταν ἡμιλία, ὅταν γυμνάξῃ, οὐκ οἶδας ὅτι τὸν Θεὸν γυμνάξῃ, οὐκ οἶδας ὅτι θεὸν τρέφεις, θεὸν περιφέρεις τάλας καὶ ἀγνοεῖς; Β' 8,12. Ἐν προκειμένῳ ὁ Παῦλος θὰ ἔλεγεν: «Οὐκ οἶδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν;» Α' Κορ. 6,15. Καὶ διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν: «πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες» Β' Κορ. 4,10. Καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος θὰ προσέθετε: «Τὸ τῆς δόξης καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ πνεῦμα ἐφ' ἡμᾶς ἀναπαύεται» Α, 4,14. Ὁ φιλόσοφος βλέπει τὸν Δία κυρίαρχον καὶ σύνοικον τοῦ σώματος αὐτοῦ. Νοσεῖ θεῖως καὶ ἀποθνήσκει ὁμοίως Β' 8,29. Ὅταν νοσῇ, συμπάσχει μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ θεῖον. «Ἀποθνήσκεις θεῖως» σημαίνει πάλιν ἀποθνήσκειν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀποθνήσκειν «διὰ τὸν Θεόν» συνδέεται πρὸς τὸ ἀποθνήσκειν κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἔχει δὲ ὡς παράλληλον τὸ Ἀποκ. 14,13: «μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι...». Πάσχειν καὶ ἀποθνήσκειν τέλος «θεῖως» σημαίνει καὶ τὸν τρόπον ἐνὸς τοιούτου πάθους ἢ θανάτου. Τότε ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀντίτυπον διδασκαλίαν τῆς πρὸς Ἑβραίους καὶ ἰδιαίτερος τῆς Α' Πέτρου, ὅπου ὁ πιστὸς πάσχει κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ πάσχοντος Μεσσία Α' Πέτρου 2,21 καὶ 4,1. Ἡ ζωὴ αὐτοῦ κυλῖει κάτω ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου. Ζῆ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν πάντοτε καὶ αὐτὸ ἐπιζητεῖ

νά διδάξη τοὺς ἀνθρώπους. Ἰδοὺ πῶς ἀντιλαμβάνεται ἐν προκειμένῳ τὰ πράγματα: «Θάνατος καὶ φυγή καὶ πάντα τὰ δεινὰ φαινόμενα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, μ ἄ λ ι σ τ α δ ἔ π ά ν τ ω γ ὁ θ ά γ α τ ο ς καὶ οὐδὲν οὐδέποτε οὔτε ταπεινὸν ἐνθυμήσει οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός» Ἐγγειρ. 21. Καὶ ὁ Κύριός μας ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον αὐτοῦ, χωρὶς ἢ σκέψις τοῦ θανάτου νὰ παρακωλύῃ τὸ θεῖον ἔργον. Ἐπίσης ὁ Παῦλος εἰς Β' Κορ. 4,11. 7,10. 11,23. Φιλιππησίους 1,20. Ἀποκάλυψιν 2,10 καὶ εἴ τι ἄλλο χωρίον. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὸν ὅπως καὶ κάθε τι ἐπίγειον. Ἐδόθη ὡς δάνειον δι' ὠρισμένον χρόνον. Ὑποχρεούμεθα νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις καὶ μᾶς τὸ προσέφερεν.

Τὸ σῶμα ἐκ φύσεως ἐγεννήθη νεκρὸν Γ, 10,15. Ἐδημιουργήθη καὶ ζῆ διὰ νὰ φθαρή. Τὰ ἀνωτέρω ὑπειθυμίζουσι τὴν ἐκ χόδς δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου ὡς αὕτη ἐκτίθεται εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως καὶ ἐπίσης ὡς ἐν Παύλῳ εἰς Α' Κορινθ. 15,47-49 μετὰ τῆς σχετικῆς φράσεως «χοῦς εἶ καὶ εἰς χοῦν ἀπελευθεύσει». Θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη: «ὅσον ἦν ἐν σοὶ πυρὸς εἰς πῦρ ἄπεισιν, ὅσον ὕδάτων εἰς ὕδατιον» Γ, 13,15. Ἐνδεικτικὸν εἶναι ὅτι ὁ Ἐπίκτητος δὲν ἀποδίδει ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς τὸν φορέα τῆς ζωῆς, τὸ σῶμα. Τὸ χαρακτηρίζει ὡς «σκευὸς ἄχρηστον» ἢ «σκευάριον σαπρὸν» Β, 4,4,5. Εἶναι δὲ ἄχρηστον διότι εἶναι ἐφήμερον. Εἰς τὸν Χριστιανισμόν τὰ πράγματα ἔχουσι ἄλλως. Καὶ ὁ Παῦλος ὀνομάζει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα σκευὸς, ἀλλὰ ἐντὸς τοῦ σκευοῦ αὐτοῦ κρύπτεται θησαυρός. «Ἐχομεν γὰρ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστροκίνοις σκεύεσιν», παρατηρεῖ εἰς Β' Κορ. 4,7 καὶ Β' Τιμ. 2,20. Ὁ Χριστιανὸς τιμᾷ τὸ σῶμα ὡς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ. Ὅλως ἐνδιαφέρουσα διὰ τὴν ἡμετέραν Θεολογίαν εἶναι ἡ περὶ δισυνθέτου διδασκαλία τοῦ Ἐπίκτητου. Κατ' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος ἀπετελέσθη ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος Γ, 10,14 ἢ ἐκ σώματος καὶ πνεύματος Γ, 13,15. Οἱ ὅροι «ψυχὴ» καὶ «πνεῦμα» ἐναλλάσσονται διὰ νὰ τονίσωσι τὴν διττὴν ἀνθρωπίνην σύνθεσιν. Καὶ τελικῶς θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ «στοιχεῖα». Ὁ ἄνθρωπος χαρακτηρίζεται ὡς ἀποδημητικὸς Γ, 24,4. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν λέξιν θνητός. Καλεῖται ἀποδημητικὸς διότι ἀποχωρίζεται ἢ ἀποχωρεῖ ἢ ἀναχωρεῖ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον. Φυσικὰ ὑπάρχουν δύο εἶδη ἀποδημίας Γ, 23,31. Ὁ προκόπτων ἀνὴρ εἶναι: «ὁ μὴ εἰκῆ ἀποδημητικῶς, ἀλλὰ ὁ τελειωθείς πρότερον διὰ τοῦ ἀγῶνος» Α, 4,21. Διὰ τῆς τελειώσεως θὰ συμδληθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ὠφεληθῇ ὑπ' αὐτοῦ Γ, 24,78.

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν τὴν συνάντησιν λέγων: «... Τὸ μόνον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εὑρεθῆναι εἰς τὸ ἀληθινῶς ζῆν» Ἐφεσίους, παράγρ. XI. Διὰ τὴν τελειώσιν τῶν εὐσεβῶν ὁμιλεῖ ἢ πρὸς Ἑβραίους εἰς 11,40 καὶ 12,23. Ἀποδημεῖ διὰ νὰ εὐσταθήσῃ, διὰ νὰ ἀποδῆ περισσότερο ἀτάραχος, διὰ νὰ παραμείνῃ ἀβλαβῆς καὶ ἀκέραιος μακρὰν τοῦ φθοροποιοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ μὴ ἀδικῆ, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ Γ, 24,79. Ζητεῖ νὰ συναντήσῃ τὴν αἰώνιαν μακαριότητα, νὰ ἀνεύρῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς, θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον. Ἡ ἀποδημία ἄς μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἀφανισμός. Δὲν ἐξαφανίζεται διὰ τοῦ θανάτου, κάθε ἄλλο. Ὁ θάνατος εἶναι, ἀπλούστατα, μ ἔ τ α θ ὁ λ ἦ «Ὅδὸς ἀπώλεια ἀλλὰ τεταγμένη τις οἰκονομία καὶ διοίκησις. Τοῦτο ἐστὶν ἀποδημία, μ ἔ τ α θ ὁ λ ἦ μικρά, τοῦτο θάνατος, μ ἔ τ α θ ὁ λ ἦ μ ε ἰ ζ ὼ ν ἐκ τοῦ γ Ὡ ν ὄ ν τ ο ς εἰς τὸ μ ἦ ὅ ν, ἀλλ' εἰς τὸ γ Ὡ ν μ ἦ ὅ ν» Α, 24,93. Καὶ ἔρωτᾷ ἐκ δευτέρου, «Ὅδὸς ἔτι οὖν ἔσομαι; οὐκ ἔσει; ἀλλ' ἄλλο τι οὐ γῶν ὁ κόσμος χρεῖαν ἔχει» Α, 24,94. Ἡ ὑπερκειμένη διδασκαλία εἶναι ὄντως θαυμαστή. Οὕτω πως δέχεται τὴν μεταθάνατον ζωὴν ὁ Χριστιανισμός. Ὁ Παῦλος τὴν βλέπει ὡς «ἀλλαγὴν». Εἰς τὴν Α' Κορινθίους 15,49-51 προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀντιληπτὴν. Ὁ «χοϊκὸς» ἄνθρωπος ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐπιλέγει: «καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ» 15,49. Καὶ εἰς τὸν στίχον 51 προσθέτει: «ἰδοὺ μυστήριον ὑμῶν λέγων· πάντες οὖν κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἄ λ λ α γ ἦ σ ὁ μ ε θ α.. σαλπίζει γὰρ καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι καὶ ἡμεῖς ἄ λ λ α γ ἦ σ ὁ μ ε θ α». Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη θὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν νίκην ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ διὰ τοὺς ζῶντας. Ὁ Ἰωάννης ὁμιλεῖ εἰς 5,24 τοῦ Εὐαγγελίου περὶ μ ἔ τ α θ ἄ σ ε ω ς ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ πρὸς Ἑβραίους τὴν ἀλλαγὴν ταύτην τὴν ὀνομάζει: «μετάθεσιν» 11,5.

Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ τὸ καθορίζον τὴν πορείαν τοῦ σοφοῦ ἀπὸ τὴν ζωὴν πρὸς τὸ «γ Ὡ ν μ ἦ ὅ ν» ἔχει περίπου ὡς ἐξῆς: Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ φῶς καὶ ὁ κάτοχος τοῦ φωτός. Ὁ ἄνθρωπος προῆλθεν ἐξ Αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν. Ὁ Θεὸς προσέφερεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τίς δυνατότητες καὶ τίς προϋποθέσεις διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν αὐτοῦ. Τὸν εἰσῆγαγεν ὁμοῦς ὡς θνητόν. Ὁ ἄνθρωπος διαθέτει «ὀλίγον σαρκίδιον» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σύμπαντος. Διὰ τοῦτο ἔχει προορισμὸν νὰ παραμείνῃ ὀλίγον ἐπὶ γῆς. Νὰ ἴδῃ τὴν θαυμαστὴν διοίκησιν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ

σύμπαντος, γὰ ζήση μετ' Αὐτοῦ καὶ γὰ συνορτάση ὀλίγον. Εἶναι ὡς εἰς ἐπισκέπτῃς εἰς μίαν πανήγυριν. Θὰ ἴδῃ, θὰ θαυμάσῃ, θὰ χαρῆ καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ θὰ ἀποχωρήσῃ. Θὰ ἀποχωρήσῃ διὰ γὰ δῶσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἕτερον γὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του. Ὑπάρχει σ τ ε ν ὀ τ ῆ ς χ ῶ ρ ο υ. Δὲν θὰ πρέπει λοιπὸν γὰ στενοχωρῆ τὸν κόσμον Δ, 1,103-109. "Ὅσα βλέπει, πράττει ἢ ἀκούει τὰ συνδέει πάντοτε μετὴν μεταθάνατον ζωῆν. "Ὅλα τὰ ἐπίγεια ἔχουν ἀντανάκλασιν καὶ ἀπήχησιν ἐπ' αὐτῆς. Αἱ πράξεις, αἱ σκέψεις, οἱ λόγοι, ὁ ἀγῶν, ἡ στάσις τῶν ἄλλων, ἡ στάσις ἢ ἐμὴ ἔμπροσθεν τῆς κοινωνίας. Ὁ παρῶν βίος παρουσιάζεται ὡς πανδοχεῖον²⁷ (Ἐγγχειρ. 11). Ὁ ἄνθρωπος ὡς ταξιδιώτης (Ἐγγχειρ. 7). Ἡ περιουσία, τὰ ἀγαθὰ, ἡ γυνή, τὰ τέκνα ὡς τι ξένον (Ἐγγχειρ. 14). Ὁ παρῶν βίος καθίσταται πολλὰκις ἐμπόδιον δι' αὐτόν. Ἐμπόδιον εἶναι ἐπίσης ἡ σὰρξ. Ἐνθυμηθῶμεν καὶ τὸ Β' Κορινθ. 12,7 «ἐδόθη μοι σκόλοψ τῆ σαρκί» ἢ «τὰ σκάνδαλα» ἐν Ματθ. 13,41. 18,7 κ.ά. Ἐμπόδιον οἱ συνάνθρωποι. Ἐμπόδιον τὰ τέκνα, οἱ συγγενεῖς ἢ οἱ φίλοι. Πρὸς τὸ: «ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος» Ματθ. 10,37. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, δὲν κατορθώνει ὅμως γὰ εὖρη τὸ πλήρωμα τῶν ἀρετῶν ἐπ' αὐτῆς. Ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ διὰ τοῦ ἀταράχου βίου γὰ τὴν συναντήσῃ, τὴν ἀντικρῶζει συνεσκιασμένην καὶ ἀμυδράν.

Μόνον ὁ θάνατος τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν σωτηρίαν, εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Μετὸν θάνατόν του ὠφελεῖται τόσο αὐτὸς ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι. Οἱ ἄλλοι θὰ μείνουν ἀνεόχλητοι, δὲν θὰ δέλπου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των τὸν φιλόσοφον πλέον γὰ τοὺς ἐλέγχῃ. Ἡ ἀπουσία του ἐξ ἄλλου θὰ καταστήσῃ τὴν μνήμην του ἀγήραστον καὶ οἱ ἄνθρωποι πάντοτε θὰ ἐνθυμοῦνται τὸ παράδειγμα του Δ, 1,167. Παρόμοιον ἀγῶνα καὶ δυσκολίας ἀντιμετωπίζει καὶ ὁ πιστὸς Α' Τιμοθ. 6,12. Φίλιπ. 1,30. Ἐβρ. 12,1 κ.λπ. Ὡς προορισμὸν ἔχει γὰ ἐδραϊώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Πράξ. 1,3. 19,8. Ρωμ. 14,17. "Ὅπως δὲ εἰς τὴν Στωϊκὴν Διατριβὴν

27. Ἐν τῇ Κ. Δ. ἔχομεν τὴν παραβολὴν τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. Καὶ ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκομεν τὸν ὁδοιπόρον, τὸ πανδοχεῖον, τὴν περιουσίαν, ἣτις ἀρπάζεται ὑπὸ τῶν ληστῶν κ.λπ. Λουκᾶ 10, 30-37. Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ἀνευρίσκομεν δλοκλήρους φράσεις ἀπαντήσας καὶ εἰς τὴν Διατριβὴν ὡς: «τοῦτο ποιεὶ καὶ ζήση», «τίς ἐστίν μου πλησίον», «περιέπεσον», «ἐπεμελήθη αὐτοῦ», «τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς κ.λπ.». Αἱ σχετικαὶ φράσεις εἰς Ἐγγχειρ. παρ. 30 καὶ 31 Διατριβῆ Γ, 13,3 κ.ά.

οὕτω καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται: ἐπίσης ὡς δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη Ματθ. 6,10,33 κ.ά. Καὶ ὁ πιστὸς πάσχει καθότι δὲν εὐρίσκει ὄσον καὶ ἂν προσπαθῇ τὸ τέλειον καὶ τὸ ἰδεῶδες ἐπὶ τῆς γῆς. "Ὅσα βλέπει δὲν εἶναι παρὰ «σκιά τῶν μελλόντων ἀγαθῶν», δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ εἰκὼν Ἐβρ. 10,1. Κολασ. 2,17. Βλέπει: «ὡς ἐν ἐσόπτρῳ καὶ κινίγματι», «ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδεν» Α' Κορ. 13,12 καὶ 2,9. Ἐχει κάποιον κενὸν ἐντὸς του. Ζητεῖ γὰ λάβῃ «τι ὃ οὐκ ἔλαβεν» Α' Κορ. 4,7. Οὕτω ὁ μὲν θάνατος κατανατᾷ γὰ εἶναι ζωὴ διὰ τὸν σοφὸν ἢ δὲ ζωὴ θάνατος²⁸. Ἡ καλύτερον θὰ ἐλέγομεν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι τὸ προστάδιον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ θανάτου εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἔνθεον ζωῆν.

Πάντως γεγονὸς καὶ ὅρος ἀπαράδατος παραμένει τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει γὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου διὰ γὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πράγματι ἐγεννήθη²⁹.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΗΣ

Καθηγητῆς Θεολόγος

28. Ἀπὸ Χριστιανικῆς σκοπιᾶς ὀφείλομεν γὰ ἀναφέρωμεν τὴν σχετικὴν διατύπωσιν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους, παράγρ. 6, ὅπου «θάνατος γὰρ ἐστίν ἡ ἀνευ Χριστοῦ ζωή».

29. Διὰ τὴν ἀνωτέρω μικρὰν ἐργασίαν πηγὰς εἶχομεν α) GREEK NEW TESTAMENT, ὑπὸ EB. NESTLE ἔκδοσις 16ῃ Νέα Ἰόρκη 1936. β) Τὰ ἔργα τοῦ Ἐπικτήτου κατὰ τὴν στερεότυπον ἔκδοσιν τοῦ H. SCHENUL, Λειψία Βιβλιοθήκη TEUBMERIUNA 1894. γ) Τοὺς μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντας τόμους τῆς Βιβλιοθήκης Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Διὰ τὸν θέλοντα γὰ ἀσχοληθῆ λεπτομερέστερον, παραθέτομεν καὶ σχετικὴν βιβλιογραφίαν.

1. J. Arnim: Stoicorum veterum fragmenta 1905.
2. N. v. Arsenief: Daw Neue Leben nach dem Ephesius brief International Kirchliche Zeitschrift 20, 1930, 230-36 (γερμανιστί).
3. A. Bonhoffe: Epietet und das N. Testament 1911 (γερμανιστί).
4. Jean Bruns: De scola Epiuteti 1897 (ιταλιστί).
5. F. C. Buruitt: Life, ζωή, hayyim. Z. N. W. 12,1911 228-30 (ἀγγλιστί).
6. R. H. Charles: A Critical History of the

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 2882
Διεκπ. 1306

Ἀθήνησι τῆ 30-7-1979

2. Συμπλήρωση τοῦ Καταλόγου τῶν δι' Ἀρχιερα-
τείαν Ἐκλογίμων.

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ

«ΠΕΡΙ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ

3. Κανονισμὸς περὶ τροποποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθμ.
3) 1977 Κανονισμοῦ (Α.Υ.Σ.Ε.).

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ».

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς παραγγρ. 1 (ἐδάφ. α') καὶ 2 τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ Νόμου 590) 1977 «Περὶ Καταστα-
τικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», συγκα-
λοῦμεν τῆς Ἱερᾶν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας εἰς ἔκτα-
κτον συνέλευσιν ἐν τῇ συνήθει: Συνοδικῶ ἱερῶ Καταστή-
ματι, ὀρίζομεν δὲ ἡμέρας συνεδριῶν Αὐτῆς τὴν 25ην,
26ην, 27ην καὶ 28ην Σεπτεμβρίου 1979 καὶ ὥραν
ἐνάρξεως τῶν Συνεδριῶν τὴν 9.00' π.μ.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

4. Ἐγκρίσις Κανονισμοῦ περὶ Ἱερῶν Νεῶν καὶ
Ἐνοριῶν.5. Σοζήτησις ἐπὶ τῆς ἀπὸ 13-10-1978 ἀποφάσεως
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας περὶ τοῦ χρόνου
τακτικῆς συνόδου Αὐτῆς.

6. Ὑ π η ρ ε σ ι α κ ἄ.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Ἀρχιεραρχία

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ

1. Πλήρωσις τῆς χηρευσούσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Χ ί ο υ.

Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΛΙΑΠΗΣ

Doctrine of a Futurisch Life in Israel in Judaism and the
Christianity 1913 (ἀγγλιστί).7. Kurt Deissner: a) Paulus und Seneca. Gü-
tersloh 1917 b) Die Idealbild der Stoischen Weisen.
(γερμανιστί).8. H. M. Feret, J. Danielou: Vom My-
sterium des Todes Frankfurt (1955) (Ρωμαιοκαθολι-
κόν).9. P. Geingenmüller: Stellung und Pfl-
ichten des Menschen im Kosmos 1929. (γερμανιστί).10. H. Hommel: Schöpfer und Erhalter 1955
(γερμανιστί).11. Β. Ἰωαννίδης: Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ
Στωϊκοὶ Φιλόσοφοι κλπ., Θεσσαλονίκη 1934.12. J. Leipoldt: Der Tod bei Griechen und Juden
1942.13. Mussner Franz: Die Anschauung vom
Leben im vierten Evangelium 1952.

14. M. Pohlenz: Die Stoa 1948.

15. Otto Schmitz: Der Freieitsgedamne Bei
Epiutet und dey Freieits zeuguis des Paulus Guter-
sloh Stein: Psychologie der Stoa 1886.

16. C. Robert: Thanatos 1879.

17. A. Titius: Natur und Gott Göttingen 1931.

18. Th. Ubbing: Paulus en de dood. Nieuwe Theo-
logische Studiën I, 1918, 3-10.19. Zellweger, E: Was wissen wir vomewigen
Leben? 1947.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Σύμβολον ποθεινόν και ἐπέραστον».

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου και Ζωοποιοῦ Στανροῦ καθιστᾷ συνειδητόν, ὅτι ὁ «ῥαῖος ὑπὲρ σάπφειρον και χρυσόν» Στανρός τοῦ Κυρίου εἶναι, συμφώνως πρὸς τὰς ἐκφράσεις τῶν λειτουργικῶν κειμένων, ὁ στυλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ αἴθρῃς Ἐγέρσεως Χριστοῦ τὰς ἀγῶνας φουτοβολῶν», ὁ προάγγελος τῆς «λαμπρᾶς και κοσμοχαρομοῦνου... φωσφόρου ἡμέρας».

Ταῦτα ἐξηγοῦν διατί, ὡς τονίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «τὸ ἐπάρατον τοῦτο, τὸ ἀλευκτόν, τὸ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας σύμβολον, νῦν γέγονε ποθεινόν και ἐπέραστον. Οὐδὲ γὰρ οὕτω στέφανος βασιλικὸς καλλωπίζει κεφαλὴν, ὡς στανρός παντὸς κόσμου τιμώτερος ὢν... Οὗτος ἐν τῇ ἱερᾷ ιραπέξῃ, οὗτος ἐν ταῖς τῶν ἱερῶν χειροτονιαῖς, οὗτος πάλιν μετὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τὸ μυσικόν δεῖπνον διαλάμπει τοῦτον πανταχοῦ χορευόντα ἴδοι τις ἂν, ἐν οἰκίαις, ἐν ἀγοραῖς, ἐν ἐρημίαις, ἐν ὁδοῖς, ἐν ὄρεσιν, ἐν νάπαις, ἐν θουνοῖς, ἐν θαλάττῃ και πλοίοις και νήσοις, ἐν κλίταις, ἐν ἱματίοις, ἐν παστάσιν, ἐν συμποσίοις, ἐν σκεύεσιν ἀργυροῖς, ἐν χρυσοῖς, ἐν μαργαρίταις, ἐν τοίχων γραφαῖς... Οὕτω περιμάχητον ἅπασιν γέγονε τὸ θανασιτόν τοῦτο δῶρον, ἡ ἄφρατος αὐτῆ χάρις. Οὐδεὶς αἰσχύνεται, οὐκ ἐγκαλύπτεται ἐννοῶν, ὅτι θανάτου τοῦ ἐπαράτου τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ πάντες τούτῳ καλλωπιζόμεθα μᾶλλον ἢ στεφανοῖς και διαδήμασι και μωρίαῖς μαργαριτῶν περιβολαῖς» (Migne Ἐ.Π. 48, 826).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θουατείρων Ἀθηναγόρας (†).

Ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Θουατείρων και Μ. Βρετανίας κυροῦ Ἀθηναγόρου (Κοκκινάκη) δημιουργεῖ μέγα κενόν εἰς τὸ σῶμα διακεκομμένων Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν. Ὁ μεταστὰς Ἀρχιεπίσκοπος διεκρίνετο διὰ τὴν ζῶσαν πίστιν του, διὰ τὴν παρηγοίαν τῆς γνώμης του, διὰ τὸ ἀγωνιστικόν του φρόνημα, διὰ τὴν σπανίαν θεολογικὴν του κατάρισι, διὰ τὸν δαυρὶλῆ ἐμποτισμόν του εἰς τὰ νάματα τῆς Πατρικῆς Θεολογίας, διὰ τὴν ἐναρμόνισιν προσοδεντικῆς σκέψεως και ἐμμονῆς εἰς τὴν τόσον ἐπαξίως προβαλλομένην ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐσπερία ὀρθόδοξον παράδοσιν, διὰ τὴν μετὰ ὑγιοῦς κριτικῶν πνεύματος συμμετοχῆν του εἰς τὴν οἰκουμηνικὴν κίνησιν, διὰ τὴν πεφωτισμένην ἀντιμετώπισιν ἐπικαίρων διορθοδόξων και διεκκλησιαστικῶν προβλημάτων, διὰ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διακηρυχθῆναι τῆς πρώτης θέσεως τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Θρόνου ἐν τῇ καθ' ὅλον Ὁρθόδοξία και διὰ τὸ σπινθηροδόλον συγγραφικόν του ἱάλατον, ὅπερ γίνεται αἰσθητόν ἐν ποικίλαις συγγραφαῖς.

Οἱ παρακολουθοῦντες τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου μόλις πρὸ δλίγον ἀπῆλυσαν τοῦ κενεῖου ἄματος αὐτοῦ, ἦτοι τοῦ ἐν τῇ «Θεολογία» δημοσιευθέντος ἔργου «Ἱεροῦ Βικεντίου τοῦ Ἀθηναίου Ὑπομνήματα (Commonitoria) — Μετάφρασις και Σχόλιον», ἐν τῷ ὅποῦ ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης τονίζει τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐν τοῖς διεκκλησιαστικῶς διαλόγοις στάσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἦτις, σποικῶσα τῷ Κανόνι τοῦ ἱεροῦ Βικεντίου, ἀρηγήθη νὰ δεχθῆ ὑποδεικνύμενα ἐξωθεν ἢ νὰ καθορίσῃ ἐν ἐκτῆ δόγματι μὴ ἔχοντα σύνδεσμον πρὸς τὴν τριπλῆν ἀρχὴν τοῦ «πάντοτε», τοῦ «πανταχοῦ» και τοῦ «παρὰ πάντων», ἐν τῇ ἐννοία τοῦ «ἀποθουμαδόν» θεωρουμένην. Ἐὰν ἐπομένως ἐξετασθῶν αἱ διαφοραὶ Ὁρθοδοξίας και Προτεσταντισμοῦ και Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, δικαίως οἱ Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι θὰ ἠδύνατο νὰ δορίσουν ὡς βάσιν παραδοχῆς τῶν νέων δογμάτων τῆς Ἀπικῆς Ἐκκλησίας τὴν καθολικότητα, τὴν ἀρχαιότητα και τὴν συμφωνίαν ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἀποδεικτικῶν τῆς χριστιανικῆς αὐτῶν γνησιότητος».

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεταί, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Θουατείρων Ἀθηναγόρου ἐν ψυχαῖς δικαίων και εὐδοκῆσιν, ἵνα ὁ διάδοχος αὐτοῦ κοσμηθῆ ὑπὸ παρομοίων πνευματικῶν προσόντων.

Ἡ σοφία τῶν Πατέρων τῆς ἐρήμου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δικαίως ἐπήρσε τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχιμανθουτῶν Χερουβεῖμ Καράμπελα (ἐκδημήσαντος πρὸς Κύριον) και Ἰγνατίου Πουλουπάτη γενομένην μετάφρασιν και ἐκδοσιν τῆς «Κλίμακος» Ἰωάννου τοῦ Συναίτου, ὅστις διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ μωεῖ ἡμᾶς εἰς τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὸν παράδεισον μυσικόν βίον.

Ἡ «καλαίσθητος» και «ἀρετία» αὐτῆ ἐκδοσις, ἦτις παρουσιάζει «πιστὴν και ζῶσαν ἀπόδοσιν τῶν ὑψηλῶν νοημάτων τοῦ πρωτοτύπου», ἔρχεται τῷ ὄντι «ὡ» ἀναπληρώσῃ ἐν κενόν εἰς τὸν χῶρον τῆς προσπαθείας πρὸς μετάφρασιν τῶν μεγαλοπνῶων πνευματικῶν συγγραφέων τῶν πατέρων τῆς ἐρήμου, εἰς τὸ ὅπου ὡστε νὰ καταστοῦν ταῦτα εὐκόλον κτῆμα παντὸς ἐνασκουμένου και ἀγωνιζομένου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως και τῆς ἀρετῆς». Καὶ ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀ)γιοῦ τῆς «Ἐκκλησίας» βιβλιοκρισία ἐξαιρεῖ δέοντως τὸ ἔργον. («Ἐκκλησία», ἀριθ. φ. 2 τῆς 15 Ἰαν. 1972 σ. 46-47).

Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον, εὐὰν ἐβλεπον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος και ἄλλαι μεταφράσεις παρομοίων ἔργων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος

Ἡ Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατά τὰς ἐργασίας Αὐτῆς ἀπὸ 4-7) 79 ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

1. Ἀπεφάσισε τὴν ἀποστολὴν συγχαρητηρίου γράμματος πρὸς τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης κ. Γεώργιον Σταμάτην διὰ τὰς ἐπισημοὺς δηλώσεις αὐτοῦ περὶ μὴ ἀποποινικοποίησης τοῦ ἀδικήματος τῆς μοιχείας καὶ μὴ παρατάσεως τοῦ Νόμου 868) 1979 ἀφορῶντος εἰς τὴν λύσιν νεκρῶν γάμων. Ὡσαύτως ἀπέριψε ἀιτήσεις τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Πρωτοκλήσιας τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν διαστάσει συζύγων (ζυτρώτων) περὶ παρατάσεως τοῦ ὡς ἄνω Νόμου.

2. Ἐνέκρινε τὴν δωρεὰν παραχώρησιν ἐκτάσεως 150 στρεμ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παλαιοπαναγίας Κυνουρίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, εἰς τὴν Κοινότητα Καστανίτης Κυνουρίας διὰ τὴν δημιουργίαν χειμερινοῦ οἰκισμοῦ τῶν κατοικῶν αὐτῆς.

3. Ἐνέκρινε τὰς ἐξῆς νέας ἱεράς Ἀκολουθίας:

Μάρτυρος Βονιφατίου, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σόρου.

Ἀγίας Παρκευθῆς τῆς νέας, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κασσανδρείας.

Μετακομιδῆς τῶν ἱ. Λειψάνων τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης.

Ἀγίου Τιμοθέου καὶ Μαύρας, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ζακύνθου.

Ἀντίκρουσις παπικῶν ἀπόψεων.

Ὁ ὀρθόδοξος γάλλος καθηγητὴς Ὀλιβιὲ Κλεμάν, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου τοῦ Β' σταλεῖσαν πρὸς τὸν καρδινάλιον Σλίπκι, ὀρθῶς κατακρίνει τὸν παπικὸν ἰσχυρισμὸν, καθ' ὃν «ἡ χριστιανικὴ πίστις ἦλθεν ἐκ Ρώμης εἰς τὸ Κίεβον, διερχομένη ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως», καὶ τονίζει, ὅτι «ἡ Ἀνατολὴ δὲν εἶχε ἀνάγκη τῆς Ρώμης γιὰ νὰ δεχθῆ τὸ Ἐδαγγέλιον καὶ δι' οὐ ἀποστολικὰς ἔδρας εἶναι στήν Ἀνατολὴ πολυάριθμες».

Ὡσαύτως ὁ διακεκριμένος γάλλος καθηγητὴς, ἀντικρούων τὴν παπικὴν ἀπορίαν, καθ' ἣν ὁ οὐνιτισμὸς ἐδημιουργήθη πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος», ἐπισημαίνει, ὅτι «γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους, ἡ δημιουργία... Ἐκκλησιῶν βυζαντινοῦ τυπικοῦ (ἐνωμένων) μετὰ τὴν Ρώμην, μαρτυρεῖ ἀντιθέτως μιὰ οὐνολογικὴ ἄρνησις τῆς ἐκκλησιαστικότητος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Παπῶσιν νὰ προσαρτήσῃ στὸν ἐναντὶ τῆς ἐπαρχίης ὀλόκληρος μετὰ μιὰ πράξι πραγματικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποικιοκρατίας».

Δέον ἐπὶ τέλους νὰ καταστή συνειδητόν, ὅτι «ἡ διατήρησις τοῦ βυζαντινοῦ τυπικοῦ, ξεκομμένου ἀπὸ τὸ θεολογικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ του σύνολο, μέσαστις οὐνιτικὰς κοινότητες, μαρτυρεῖ, ἂν ὄχι μιὰ περιφρόνησι, τουλάχιστο μιὰ μεγάλη ἄγνοια τοῦ ὀργανικοῦ χαρακτῆρος τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς».

Ὀλέθρια ἐπιπτώσεις.

Συμφώνως πρὸς διαπιστώσεις γενομένας ὑπὸ τοῦ «αἰμῆματος ἐξαφανίσεων» τῆς γυναικειᾶς ἀστυνομίας τοῦ Μιλάνου, «οἱ περισσότεροι ἐφηβοὶ ἐγκαταλείπουν τὴν οἰκογένεια ἀπὸ μοναξιά καὶ ἀπελπισία καὶ γιὰ τὴν δὲν ὁρίζουν ὅ' αὐτὴν τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ζεστασιά πὸν ἀναζητοῦν. Πολλὰ παιδιὰ ἐγκαταλείπουν τοὺς γονεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ τὰ προσέξουν. Εἶναι παιδιὰ πὸν παραμελήθησαν λόγω χωρισμοῦ

γονέων ἢ πὸν ἔχουν γίνε ἐπανειλημένως μάστιγες συζυγικῶν σκηνῶν... παιδιὰ ἐγκαταλειμμένα ἀπὸ τὴν μητέρα, πὸν ἀπεφάσισε νὰ βγῆ νὰ ἐργασθῆ, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη εὐθύμειο προηγουμένως ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τὸν ἄνδρα τῆς πῶς τὸ παιδί τους δὲν θὰ νοιώσῃ αὐτὴν τὴν ἀπουσίαν». Ὅθεν «ἡ ἐνωμένη οἰκογένεια, πὸν στηρίζεται στήν τρυφερότητα καὶ στήν καλὴ πρόθεσι ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ ἡ μόνη ἀγκυρα σωτηρίας...».

Αἱ εὐγλωττοὶ αὐταὶ διαπιστώσεις πείθουν, ὅτι πᾶσαι αἱ «μονοτηνιστικαὶ» κινήσεις, αἰτινες ἀποβλέπουν εἰς τὴν ὑποβάθμισιν ἢ τὴν διάθρῳσιν τῶν χριστιανικῶν θεμελιῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ, ἔχουν ὀλεθρία ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ψυχοσωματικῆς δομῆς τῆς νέας γενεᾶς.

Ἡ φρενίτις τῶν ἐξοπλισμῶν.

Συμφώνως πρὸς σχετικὴν ἔκθεσιν τῶν ἐμπειρογνομῶνων τοῦ «Διεθνοῦς Ἰνστιτούτου διὰ τὴν Εἰρήνην», «ὁ σημερινὸς κόσμος σκορπᾷ ἕνα ἑκατομμύριον δολλάρια τὸ λεπτὸ γιὰ στρατιωτικὰς δαπάνες! Στις 700 σελίδες τῆς Ἐκθέσεως περιλαμβάνονται στοιχεῖα συγκλονιστικὰ γιὰ τὴν φρενίτιδα τῶν ἐξοπλισμῶν, πὸν ἔχει κυριεύσει ὀλόκληρο τὸν κόσμο..., τὴν ἄνευ προηγουμένου στρατιωτικοποίηση τοῦ διαστήματος, τῶν θαλασσῶν, καὶ τὸν —μοιραῖο γιὰ τὸν πλανήτη μας— κίνδυνον τοῦ πυρηνικοῦ ὀλοκαυτώματος».

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος φρενίτις οὐ μόνον ὑποβάλλει τὴν ψυχολογίαν τῆς ἐχθρότητος καὶ τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἀπορροφᾷ τὴν οἰκονομικὴν ἐκμάδα τῶν λαῶν καὶ συντελεῖ εἰς τὴν παρεμπόδισιν τῆς ἀνυψώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἰς τὴν ἀποδυναμῶσιν τῆς προοπαθείας ἐτέρων ἀνωτέρων πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν στόχων. Ἐπὶ πλέον συντελεῖ, ὥστε ἡ λανθάνουσα ἢ ἡ ἐνσυνείδητος ἀγωνία διὰ τὴν ἐνδεχομένην ὀλοσχερῆ πυρηνικὴν καταστροφήν νὰ γίνηται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὀλον ἐν μεγαλυτέρῳ.

Παρακλητικού Κανόνος του Ίερομ. Χαραλάμπους, τής Ί. Μητροπόλεως Ζακύνθου.

Όσιομάρτυρος Άντωνίου Πολιούχου Βερροίας, Νεομάρτυρος Άθανασίου του εκ Πύργου, Όσιομάρτυρος Ίερουσαλήμ, Παρακλητικού Κανόνος του Όσιου Θεοφάνους Πολιούχου Ναούσης, τής Ί. Μητροπόλεως Βερροίας και Ναούσης.

Παρακλητικού Κανόνος Άγίου Γρηγορίου του Παλαμά, τής Ί. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

4. Ίδρυσε το γυναικείο Ήσυχαστήριον «Ή Μεταμόρφωσις του Σωτήρος», τής Ί. Αρχιεπισκοπής Άθηνών.

Ή Ζάκυνθος γιόρτασε τον προστάτη της "Άγιο

Με θρησκευτική κατάνυξι και λαμπρότητα χιλιάδες πιστών γιόρτασαν και φέτος την «μετάθεσιν» του Λειψάνου του Άγίου Διονυσίου, επισκόπου Αιγίνης του θαυματουργού, στη Ζάκυνθο, όπου βρίσκεται «άποθησαυρισμένο».

Με την ευκαιρία του εορτασμού, έγιναν και τὰ έγκαϊνια του νέου Έκκλησιαστικού Μουσείου, στο οποίο φυλάσσονται και εκτίθενται αξιόλογα κειμήλια βυζαντινής και νεώτερης Τέχνης. Στην εκδήλωσι, παρέστησαν οι Άρχες του νησιού και πλήθος λαού.

Παγκόσμιο Συνέδριο

Όρθοδόξων και Παλαιοκαθολικών

Με εδύρατη συμμετοχή αντιπροσώπων των Όρθοδόξων Έκκλησιών, πραγματοποιήθηκε στη Βόννη Παγκόσμιο Συνέδριο Όρθοδόξων και Παλαιοκαθολικών με σκοπό την στενότερη συνεργασία τους.

Το Συνέδριο συνήλθε στο κτίριο τής Ί. Μητροπόλεως Γερμανίας υπό την προεδρία του Σεβ. Μητροπολίτου κ. Βίρηναιου.

Οι δραστηριότητες τής Ί. Μητροπόλεως Βεροίας

Ή «Σχολή Βυζαντινής Μουσικής», τής Ί. Μητροπόλεως Βεροίας, θα άρχιση να λειτουργή —για το εφετινό σχολικό έτος— την 1η Όκτωβρίου. Όσοι Ίερείς επιθυμούν την πρόσληψι Ίεροφάτου πρέπει να άπευθύνονται πρώτα στη Σχολή, ή οποία ήδη άριθμοί 25 μαθητές στο δεύτερο έτος της.

Έξορμήσεις στα χωριά

τής Ίερής Μητροπόλεως Δημητριάδος

Με την ευκαιρία του Δεκαπενταγούστου, ή Ί. Μητρόπολι Δημητριάδος προγραμμάτισε έξορμησι στα χωριά τής επαρχίας της, με σκοπό την τόνωσι του θρησκευτικού αισθήματος και τή διάδοσι του θείου λόγου.

Συγκεκριμένα, κάθε άπόγευμα έξορμούσαν 25 θεολόγοι Ίερείς και διάκονοι, με επικεφαλής τον Σεβ. κ. Χριστόδουλο, σε ισάριθμες ένορίες τής υπαίθρου, όπου φαλλόταν Παράκλησι: και άκολουθούσε κήρυγμα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου να πληρώσωμεν την κάτωθι κενή έφημεριακή θέσιν, καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τὰ υπό των Ίερών Κανόνων και τής κειμένης Νομοθεσίας «περι Ίερών Ναών, Ένοριών και Έφημεριών» προβλεπόμενα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσίευσεως τής παρούσης εις το Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ήμιν τὰ άπαιτούμενα δικαιολογητικά: Μαλεσσίνης Λοκρίδος.

Έν Λαμία τή 21η Αύγουστου 1979

† Ό Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Ζακύνθου

Έχοντας υπ' όψει τὰς διατάξεις του Νόμου 346)1976 «Περί τρόπου πληρώσεως έφημεριακών τιμών θέσεων και συστάσεως ειδικών Σχολών Ίερατικής Μορφώσεως» (Φ.Ε.Κ. 142 τ. Α' τής 10ης Ίουνίου 1976), την υπ' άριθ. 3154 και από 26-6-76 άπόφασιν τής Ίερής Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος (Φ.Ε.Κ. 838 τ. Β' τής 26ης Ίουνίου 1976) και τὰ άρθρα 33-37 του Κανονισμού υπ' άριθ. 2)1969 «Περί Ίερών Ναών, Ένοριών και Έφημεριών», καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τὰ υπό των Ίερών Κανόνων και των Νόμων οριζόμενα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσίευσεως τής παρούσης εις το Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσι τὰ κανονικά και νόμιμα δικαιολογητικά δια τήν κατάληψιν των έφημεριακών θέσεων των κάτωθι Ίερών Ναών τής καθ' ήμας Ίερής Μητροπόλεως: α) Άγίου Νικολάου Κοινότητος Έξωχώρας, β) Άγίου Θύρσου τής Κοινότητος Άλικιανών, γ) Άγίου Λέοντος τής Κοινότητος Άγίου Λέοντος.

Έν Ζακύνθω τή 30η Αύγουστου 1979

† Ό Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Έχοντας υπ' όψει τὰς διατάξεις των άρθρων 33 και 34 του υπ' άριθ. 2)1969 Κανονισμού τής Ίερής Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος «Περί Ίερών Ναών, Ένοριών και Έφημεριών», καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ίνα καταλάβωσι τὰ κενὰ οργανικά θέσεις τακτικών έφημεριών των κάτωθι Ίερών Ναών τής πόλεως Ζακύνθου τής καθ' ήμας Ίερής Μητροπόλεως, ήτοι, α) Ύπεραγίας Θεοτόκου Περφανερωμένης, β) Άγίου Χαραλάμπους και γ) Άγίας Βαρβάρας - Άγίου Γερασίμου. Έπος εντός μηνός από τής δημοσίευσεως τής παρούσης εις το Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ήμιν σχετικήν αίτησιν μετά των άπαιτούμένων δικαιολογητικών, ίνα προδωμεν εις τήν ανακήρυξιν των υποψηφίων των εν λόγω κενών έφημεριακών θέσεων.

Έν Ζακύνθω τή 30η Αύγουστου 1979

† Ό Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ίερά Μητρόπολις Έδέεσης, Πέλλης και Άλμωπίας

Έχοντας υπ' όψει: τὰ άρθρα 33, 34, 35 και 36 του υπ' άριθ. 2)1969 Κανονισμού τής Ίερής Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, «περι Ίερών Ναών, Ένοριών και Έφημεριών»

προκειμένου να προδώμεν εις τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἁγίου Νικολάου Ἁγίας Φωτεινῆς, 2) Ἁγίου Δημητρίου Ἀετοχωρίου, 3) Ἁγίου Χαράλαμπος Δάφνης, 4) Ἁγίας Σκέπης Ἐδέσσης, 5) Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῶν, 6) Ἀποστόλου Ἀνδρέου Λάκκας, 7) Ἁγίου Γεωργίου Λύκων, 8) Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μαργαρίτας, 9) Ἁγίου Βασιλείου Μελισσίου, 10) Ζωοδόχου Πηγῆς Μοναστηρακίου, 11) Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Πλαγιαρίου, 12) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πλευρώματος, 13) Ἁγίου Νικολάου Σαρακηγῶν καὶ 14) Ἁγίου Δημητρίου Φιλωταίας, κ α λ ο ὡ μ ε ν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῇ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ἐδέσῃ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ Ν.Δ. 1398)1973 «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων», τὸν Νόμον 673)1977 «περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τιῶν θέσεων διακόνων», καὶ τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», π ρ ο σ κ α λ ο ὡ μ ε ν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα καὶ βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν τοῦ Ἱεροδιακόνου τῶν Ἱερῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν 1) Ἁγίων Νικάνδρου καὶ Ἰωαννικίου Ἀριδαίας, 2) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Γιαννιτσῶν καὶ 3) Ἁγίου Στεφάνου Σκύδρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα Πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Ἐδέσῃ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33 καὶ ἐξῆς τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν τὴν ὀργανικὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων Μαγουλάδων - Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῇ Περιδικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΥΓΚΑΡΙΠΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸν Νόμον ὑπ' ἀριθμ. 673)77 καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 1398)1973 «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων κ.λπ.», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν Διακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἱ. Θεοτόκου (Βλαχεργῶν) Γαρίτσας - Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῇ Περιδικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΥΓΚΑΡΙΠΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου Βαλανεῖο - Κερκύρας, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΥΓΚΑΡΙΠΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν μίαν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν Ἱερῶν ἐνοριακῶν Ναῶν: 1) Ἁγίου Δημητρίου (Μητροπολιτικοῦ) Ἐλασσῶνος, 2) Ἁγίων Κων)νου καὶ Ἐλένης Δεσκάτης - Γρεβενῶν, 3) Ἁγίου Νικολάου Καρυᾶς, 4) Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ Βερδικούσης, 5) Ἁγίων Πάντων Ἀμπελιῶν Βερδικούσης, 6) Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀετορράχης, καὶ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Τονίζεται ἰδιαίτερως ὅτι διὰ τὰς δύο πρώτας θέσεις, ἦτοι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἐλασσῶνος καὶ τῆν τῶν Ἁγίων Κων)νου καὶ Ἐλένης Δεσκάτης - Γρεβενῶν, προκριτέοι θὰ εἶναι οἱ ἔχοντας πτυχίον Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 660)30-6-1973 ἀπόφασιν ἡμῶν «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων...» ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει, συμφώνως τῷ Ν.Δ. 1398)1973, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν μίαν τῶν κενῶν θέσεων Διακόνου τοῦ καθ' ἡμᾶς Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω Κανονισμοῦ ὀριζομένων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Καρυστίας και Σκύρου

Προκειμένου να προδωμεν εις την πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου - Κατσαρωνίου, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας και ἔχοντας τὰ κανονικά και νομικά προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εις τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Κόμῃ τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Καρυστίας και Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ίερά Μητρόπολις Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», ὡς και τοῦ Ν. 346) 76, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εις τὴν ἐφημ. «Τοπικὴ Φωνὴ Πρεβέζης» και εις τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν ἀττησιν μετὰ τῶν νενομισμένων δικαιολογητικῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἐνοριακῶν Ἱ. Ναῶν: 1) Ἁγ. Βησσαρίωνος Φιλιπιάδος, 2) Ἁγ. Νικολάου Ἀνέζης, 3) Φανερωμένης Ἁγ. Εἰρήνης Ἐλαιῶνος, 4) Ἁγ. Θωμᾶ Συν. Πρεβέζης, 5) Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀνθοτόπου, 6) Κοιμ. Θεοτόκου Γαβριά, 7) Γεν. Θεοτόκου Κορωνησίας, 8) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Συν. Παντοκράτορος Πρεβέζης, 9) Γεν. Θεοτόκου Πιστιανῶν, 10) Κοιμ. Θεοτόκου Κάτω Ρευματιᾶς, 11) Ἁγίων Ἀναργύρων Ριζῶν, 12) Κοιμ. Θεοτόκου Τρικαστροῦ, και 13) Ἁγ. Κωνσταντίνου Χόχλας.

Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1979

† Ὁ Νικοπόλεως ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**Ίερά Μητρόπολις Σερρών και Νιγρίτης**

Ἄριθ. Πρωτ. 1570

ΚΛΗΣΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ**Π ρ ο ς**

Τὸν Αἰδ. Ἱερέα Ἰωάννην Ἀθανασιάδην

τέως ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Λαγκαδίου

(Ἄγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης και ἐν τοῖς Γραφεῖσις αὐτῆς τὴν 22αν Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Δευτέραν και ὄραν 9ην π.μ. ἵνα δικασθῆς ἐπὶ ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν.

Προσπειδηλοῦμέν σοι ὅτι εις περίπτωσιν μὴ ἐμφανισεῶς σου, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐν Σέρραις τῇ 19ῃ Ἰουλίου 1979

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

κ.ἀ.α.

Διακ. Θωμᾶς Τσιάγος

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »**ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σάμου και Ἱκαρίας
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

+ Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν και Γηρομερίου
ΤΙΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ Ω Ν. Γ. Μ Π Ο Ν Η Σ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἀκαδημαϊκός

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Α Ι

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἐτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 15 ἐτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Κων. Γ. Μπόνη, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ὁ Μέγας Βασίλειος και ἡ Σπουδάζουσα Νεότης. Μάθησις και Βιβλίον. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «Πρὸς τοὺς Νέους».

Ἰωάννου Ν. Καμίρη, Ἀκαδημ., Ὁμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἡ Δ' Συνδιάσκεψις τῆς μικτῆς ὀρθοδοξοπαλαιοκαθολικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου και Παλαιοκαθολικῆς.

Ἡ νέα Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος.

Μέλη-Σύνδεσμοι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν μετὰ τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου.

Ἰωάννου Γ. Παπαγιαννοπούλου, Δ/τοῦ Ἐπιθεωρήσεως Ὑγειονομ. Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., Πληροφοριαὶ ἐκ τῆς Π. Διαθήκης, Περὶ μακροβιότητος.

Σεβ. Ἐπισκόπου Τορόντο Σωτηρίου, Στὴν ἴδρυσιν τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου ἐπισκοπῆς Τορόντο (Καναδά), και τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ πρώτου ἐπισκόπου τῆς.

Θεοφίλου Ν. Κουλουριώτου, Καθηγητοῦ Θεολόγου, Ἡ Ζωὴ και ὁ Θάνατος, κατὰ τὴν Στωϊκὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἐπικτήτου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Πράξις Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου.

Παρατηρήσεων στήλῃ.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθήναι, Ἰασιου 1 — Τηλ. 710.73

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 7787.978.